Crăciunel cade din ceruri

În noaptea de dinaintea zilei de 10 decembrie, se apropia o furtună amenințătoare. O mie de fulgere străpungeau stelele, iar tunetul rebel răsuna pe cerul negru ca un tren deraiat.

Nicolas Crăciunel, de profesie Moș Crăciun, nu observa nimic din toate acestea. Sforăind pașnic, el se afla în rulota sa în timp ce Steluță, renul său, îl trăgea sus printre nori peste pământul adormit. Fulgerele ștergeau trăsura ca limbile unor șerpi, dar Nicolas Crăciunel visa migdale și marțipan, așa cum fac toți Moș Crăciunii.

Steluță alerga tot mai repede printre norii negri. Totuși, nu putea scăpa de furtună. Întunericul înfricoșător înghițea stelele, fulgerele îi pătrundeau iute printre copite. Renul își arcui spatele, rupse hățul și goni în jos către pământ.

Rulota lui Crăciunel părăsită de ren se clătină scurt ca o barcă pe marea agitată, apoi se răsturnă în gol. Căzând zgomotos din pat, Crăciunel se lovi cu capul de piciorul unui scaun și se rostogoli hodoronc-tronc sub masă.

– Oprireee! exclamă el. Cerule, ce se petrece aici?

Dar în acel moment el se prăbușea deja cu rulotă cu tot spre pământ.

Capul lui Crăciunel vuia și vâjâia, de parcă stătea să plesnească. Rulota atinse din zbor vârfurile arborilor, se lovi de un

horn, frânse două antene situate pe acoperișurile unor case și aterizâ trosnind în rigola unei străzi înguste.

Un stol de ciori se înălță de pe ramurile dezgolite ale unui tei, croncănind enervate. Un motan grăsan de un cenușiu murdar aproape alunecă de spaimă de pe marginea acoperișului pe care se odihnea. Și oamenii care stăteau treji în paturile lor, deoarece furtuna de afară nu le permitea să doarmă, se gândeau: „Ce mai tunet! De parcă s-ar fi prăbușit luna de pe cer!"

Rulota lui Crăciunel mai alunecă o distanță scurtă, se înclină apoi gemând și se opri.

Nicolas își luă mâinile de la urechi și iscodi. Nici o vâjâitură sau vuiet nu mai răsuna, nici un pocnet, doar bubuiturile tunetelor înfricoșătoare. Se strecură afară de sub masă.

– Matilda? Emmanuel? E totul în ordine? verifică el nedumerit și pipăi după lanternă prin întuneric.

Bineînțeles că aceea nu se mai afla acolo unde fusese lăsată odată. Nimic nu mai era la locul său.

– Vai, vai! ciripi un glas. Vai, vai, ce a fost asta? Crăciunel, ce s-a întâmplat adineaori?

– Ți-aș spune dacă aș ști! mormăi Nicolas Crăciunel, pipăindu-și cucuiul imens de pe frunte.

Flacăra unui chibrit apăru în întuneric, iar o îngerașă mică și durdulie zbură cu o lumânare în mână jos de pe dulap. Un alt îngeraș privea îngrozit în jurul său, ascunzându-se după un colț al dulapului.

– Oh, cât ghinion pe noi! strigă îngerașa în timp ce îl înconjură în zbor pe Nicolas.

Acesta, nedumerit, încă mai stătea așezat pe jos printre cărți groase și vase sparte.

– Matilda, te rog, uite-te dacă și spiridușii sunt teferi, bine? zise el.

– Ah, aceia! Ascultă ce urât înjură din nou! Pfui! răspunse Matilda, lăsând lumânarea pe masă.

Din primul sertar al unui dulăpior răsturnat și el răsunau zgomote. Voci agitate ocărau claie peste grămadă.

– Da, da! exclamă Matilda. Însă mai întâi încetați cu înjurăturile. Altfel nu mișc nici o aripă, ați priceput???

Crăciunel se ridică în picioare și se împletici pe podeaua înclinată până la ușă. Atent, privi în întunericul nopții. Nu zărea nici un om sau animal. Crăciunel își îmbrăcă paltonul roșu și, cu picioare tremurânde, coborî cele două trepte de lemn ale rulotei.

Aproape se împiedică de un indicator răsturnat care se ivi de sub automobil. „Drumul Cetei" era scris pe acesta. Rulota se rezema strâmb pe rigolă, deoarece două roți fuseseră rupte.

– Ah, nu, ah, nu! clătină Crăciunel din cap. Uitați-vă la asta! Ce ghinionist pot fi!

Uluit, privi în jurul său. Renul Steluță era de nezărit. Nici de mirare! Steluță era invizibil asemenea tuturor renilor de Crăciun – invizibil și mâncăcios. Crăciunel luă din buzunarul paltonului său câteva nuci sparte, ținându-le plin de speranță în întuneric.

– Steluță? șopti el, plescăind. Steluță, mâncare! Vino odată la mine, gloabă necredincioasă!

Nimic. Nici un tropăit de copite, nici un clopoțel, nici un fornăit și nici o plescăială nu răsunară, doar un ultim tunet, bubuind. Pe nasul lui Crăciunel ateriză un strop de ploaie. Plici!

În următorul moment, începu să toarne cu găleata. Crăciunel fugi înapoi în rulota sa.

Ploaia răpăia pe Drumul Cetei, iar ciorile căutau un ascunziș printre crengile desfrunzite ale copacilor.

Strada greșită

În rulotă nu era cu mult mai cald decât afară. Răsuflarea lui Crăciunel persista albă, umedă în aer. Dar Matilda aprindea deja focul în soba micuță. Funinginea îi înnegrise aripile și năsucul.

Emmanuel strângea cioburile rămase de la vasele sparte – ceșcuțe de mărimea unui degetar, farfuriuțe minuscule și, printre acestea, cioburile mari din care fusese compusă odată cana de cafea a lui Crăciunel.

– Drumul Cetei, mormăi Moș Crăciun, deschizând bancheta și cotrobăind în ea. Drumul Cetei, Drumul Cetei. Cerule, oare unde îmi este harta?

În primul sertar al dulăpiorului răsturnat încă se mai făcea gălăgie.

– Matilda, tot nu ai eliberat spiridușii? întrebă Crăciunel.

– Nu au încetat să blesteme, se încăpățână Matilda. Nu-i așa, Emmanuel?

Îngerașul o aprobă, încuviințând din cap. El era la fel de durduliu ca Matilda și avea o chelie înconjurată de cârlionți argintii.

– Of, haide. Lasă-i și pe ei să iasă din sertar, o îndemnă Crăciunel. Chiar avem destule necazuri și ne puteam lipsi de certurile voastre.

Matilda trânti ușa sobei și zbură până la dulăpior, trăgând sertarul afară. Din spațiul îngust se avântară în cameră 36 de pitici cu căciulițe roșii pe cap. Înjurând, se trântiră pe podea, se cățărară pe picioarele mesei și priviră roată în jur de la înălțime.

– Ce harababură! strigă spiriduşul cel mai mare. Ce s-a întâmplat, ah?

– Ne-am prăbuşit din nou...

Crăciunel se uită sub patul său, dar nu găsi harta nici în acel loc.

– Şi unde am aterizat de data aceasta?? întrebă piticul.

– Dragul meu spiriduş, tocmai asta încerc să aflu acum! Îi răspunse Crăciunel. Dar nu pot găsi harta!

– Te referi la harta de grupare a Moş Crăciunilor pe teritorii? întrebă Matilda.

– Exact aceea.

– Păi, de ce nu ai spus asta de la început?

Dând din aripi, ea se apropie mândră de un coş imens şi scoase de sub fundiţe de cadouri, omuleţi de turtă dulce şi lumânări nenumărate o hartă rulată.

– Mulţumesc, exclamă Crăciunel, întinzând harta pe suprafaţa mesei şi aplecându-se peste ea cu o privire îngrijorată.

Armata de pitici se adună în jurul tânărului, iar îngeraşii se aşezară pe umerii săi.

– O Doamne, mormăi Crăciunel îngândurat. O Doamne, o Doamne...

– Poţi explica clar ce vrei să spui? întrebă obraznic Barbă-Roşie, un spiriduş roşcat, tras prin inel.

– Aşa ceva...! Matilda se aplecă peste umărul lui Crăciunel, uitându-se la Barbă-Roşie. Ai face bine să te exprimi puţin mai îngrijit, ai înţeles?

Piticul răspunse provocator, scoţând limba cea verde.

– Oh, terminaţi!

Cu fruntea încruntată, Crăciunel analiză harta pe care erau însemnate drumuri verzi, galbene, albastre şi maro.

Emmanuel se agită pe umărul lui Moş Crăciun.

– Care este culoarea corectă, Crăciunel?

– Maro, oftă Nicolas.

– Ce mizerie încurcată! strigă piticul revoltat, tropăind nervos cu picioarele pe hartă.

– Piticule, nu mai ocărî atât de mult, îl atenționă Crăciunel. Așa ceva nu se cade pentru un spiriduș de Crăciun.

Aplecându-se, el împinse câteva cărți jerpelite la o parte și ridică de pe jos un aparat de dimensiuni mici.

– Mașina de zăpadă, bombăni el în timp ce ținea obiectul la ureche. Nici un sunet. Stricată. Iar licuricii...

Își îndreptă privirea către tavanul rulotei unde nenumărate puncte luminoase sclipeau în beznă.

– Emmanuel, Matilda, puteți să îi prindeți? Iar voi, îi bătu cu degetul unui pitic pe căciuliță, voi trebuie să mă ajutați să dau jos și să repar roțile defecte, dacă e posibil, chiar în această noapte. Cu cât părăsim acest loc mai repede, cu atât mai bine.

– Iac!

Cu acest răspuns dispărură ca fulgerul toți spiridușii.

– Noi mergem la culcare, cârâi unul dintre ei de sub plapuma lui Crăciunel.

Nicolas doar clătină din cap, însă Matilda bătu puternic din aripi, simțindu-se indignată.

– Dacă aceștia nu sunt cei mai leneși și obraznici spiriduși care s-au născut vreodată în țara Crăciunului atunci, atunci... zise ea, luând apoi o gură mare de aer.

– Nu îi vorbi de rău, draga mea, căscă Crăciunel. Cu o singură mișcare a mâinii, el îi alungă pe toți de sub plapumă. Trecând cu vederea peste toate defectele lor, ei sunt cei care construiesc cele mai minunate jucării, nu e așa?

Moș Crăciun deschise ușa rulotei. O pală de aer rece pătrunse înăuntru, iar ploaia încă răpăia pe asfaltul de afară. Dârdâind pe umărul lui Crăciunel, îngerii priviră curioși la lumea de afară. Câțiva pitici coborâră pe treptele rulotei, sărind viteji prin bălți.

– Vremea nu este tocmai potrivită pentru perioada Crăciunului, remarcă Emmanuel.

– Nu, chiar nu este, oftă Crăciunel, așezându-și gluga pe cap.

Apoi se apucă de lucru împreună cu spiridușii săi.

Acești omuleți nu erau cu mult mai mari ca o ceașcă de cafea, însă împreună reușeau să fie mai puternici decât unii oameni de

dimensiuni normale. Fără prea mare greutate, așezară rulota pe bușteni groși, dădură roțile defecte jos și le rostogoliră înăuntru. Crăciunel nu fusese nevoit să miște nici măcar un deget. Însă când toți se întoarseră uzi și înfrigurați, nimeni nu mai avu ambiția de a repara acele roți. Crăciunel și spiridușii își întinseră lucrurile umede pe soba încinsă, gustară din supa fierbinte pe care îngerașii o preparaseră și se băgară apoi în pat morți de oboseală.

În curând nu se mai auzi decât lemnul uscat trosnind în sobă și răpăitul ploii pe acoperișul rulotei. Crăciunel sforăia cu nasul ascuns în pernă și în sertarul mare mormăia în somn un pitic.

Pariul

Era încă întuneric când primii elevi treceau prin fața rulotei în care se odihnea Moș Crăciun. În fiecare dimineață ei străbăteau Drumul Cetei, pentru că la capătul acestei străzi înguste se afla școala. Nu mai ploua, dar vremea se răcise. Un strat subțire de gheață acoperea suprafața bălților și scârțâia sub pașii copiilor.

Ben și Willi pășeau agale de-a lungul trotuarului. Ben se trezise de-abia cu o jumătate de oră în urmă, deoarece locuia foarte aproape de școală. Însă pentru el tot era mult prea devreme. Oare de ce nu începeau cursurile la ora zece? Câteodată Ben se gândea că era atât de slab la școală doar din cauză că era nevoit să se trezească cu noaptea în cap.

La sport toți îl doreau în echipa lor, dar la conversații avea dificultăți. Pur și simplu nu găsea niciodată cuvintele potrivite. Acestea se ascundeau de el, parcă dispărându-i de pe buze, înainte ca el să le poată pronunța. Hop, uitate erau, iar Ben stătea mut în fața tuturor!

– Hei, privește, ce vagon ciudat o mai fi și ăsta?! Întrebă Willi curios și se opri în fața rulotei lui Crăciunel. Ieri încă nu era nimic în locul acesta.

– Nu, răspunse Ben.

– Seamănă cu un rulota unor muncitori sau ceva asemănător, constată Willi. Fii atent, îi lipsesc două roți.

– Prea colorată, observă Ben.

– Cum adică prea colorată?

– E prea colorată pentru a fi rulota unor muncitori.

– Poate aparține circului. Sau poate chiar unor țigani.

Ben ridică din umeri. Era de părere că rulota avea un aspect ciudat. Arăta oarecum diferit. Dar îi lipseau cuvintele pentru a-i explica lui Willi ce credea el.

Câțiva băieți din clasa lor se îndreptau spre școală, făcând gălăgie și împingându-se în tufișurile umede.

Când aceștia observară și ei rulota, se opriră lângă Ben și Willi. Mike, matematicianul clasei, era și el de față. El se descurca de minune când era vorba de conversații. Avea mereu ceva de spus. Și era un mare glumeț, râzând pe seama altora, se înțelege. Prea îndrăgit nu era din această cauză, iar de limba sa ascuțită se fereau chiar și profesorii.

– Ei, amice? zise Mike, împingându-l pe Ben la o parte. Tu ai parcat rabla asta aici? Vrei să te muți din casa părinților?

Ceilalți râdeau.

Willi încercă să plece împreună cu Ben, trăgând de acesta. Dar Ben dorea să rămână, iar atunci nimeni nu îl putea mișca din loc. Cu atât mai puțin Willi, un băiat micuț și slab.

Le-ar fi dat cu plăcere o replică inteligentă, ceva de care toți să râdă, însă nu îi trecu nimic prin cap. Prin urmare, se mărgini să-i arunce lui Mike o privire încruntată.

– Hei, am înțeles! exclamă Mike, prefăcându-se că tremură de frică.

Restul grupului râdea în hohote.

– Știi pe ce fac eu pariu? Nu ai curajul să bați la ușa aceea!

Toată lumea tăcu, fiind atentă. Willi încă mai trăgea de brațul lui Ben. O femeie cu un câine mare trecu pe lângă băieți. Curios,

câinele mirosi roțile colorate ale rulotei, făcându-și apoi nevoile în acel loc. Ben privi spre ușa roșie a rulotei.

– Îți dau voie să copiezi de la mine la următoarea lucrare la matematică, îi oferi Mike. Pe cuvânt! Dacă bați la ușă și rămâi în fața ei până răspunde cineva, te las să copiezi.

Aceasta era o ofertă tentantă pentru un elev ca Ben căruia calculele îi provocau dureri de cap.

– Bine, s-a făcut! se hotărî el.

Willi îi dădu drumul la braț. Ceilalți se retraseră pentru siguranță câțiva pași.

Ben își umezi buzele, apoi își șterse cu mâna nasul rece și se apropie alergând de rulotă. Sări pe scări și bătu la ușă. O dată, de două ori, aparent nepăsător, în timp ce inima îi alunecă de jenă în șosete.

– Stai! interveni Mike de la o distanță sigură.

Restul grupului chicotea nervos.

Ben se opri, o veșnicie umedă și rece.

Deodată ușa se deschise larg. Un bărbat înalt și slab îl privea prietenos.

– Ce dorești? întrebă Nicolas Crăciunel.

– 'Neața! exclamă Ben în grabă, sări de pe trepte și fugi departe, trăgându-l pe Willi după el.

Răcnind, ceilalți băieți îl urmară. Doar în apropierea școlii Ben încetini. În sfârșit se opri, pentru că Willi gâfâia. Și Mike trăgea aer în piept ca un pește atârnat de undiță când îi ajunse pe cei doi.

– Omule, unde fugi așa? întrebă el, rămas fără aer. Nu arăta chiar ca un canibal omul care ți-a deschis. Sau ai văzut ceva înfricoșător în rulotă?

Ben clătină îmbufnat din cap.

– Nu, ce aș fi putut să văd?

Apoi se întoarse, pășind cu Willi pe poarta școlii.

– Sigur nu ai văzut nimic? întrebă Willi curios.

– Nu! mormăi Ben.

Nu scoase nici un cuvânt despre omulețul care îl privise din buzunarul paltonului lui Crăciunel, nici un singur cuvânt. Ce ar fi putut să zică? Pentru așa ceva nu existau cuvinte potrivite.

În vizită la Crăciunel

Crăciunel stătea la masă, sorbea din cafea și ronțăia din turta dulce, cârpind o gaura din paltonul său de Moș Crăciun. Afară era din nou întuneric.

O zi întreagă trecuse, însă doar o singură roată agăța reparată de perete. Spiridușii încă lucrau la cealaltă roată. Înjurând, desigur.

– Cum stă treaba, piticule? se interesă Crăciunel, încercând să bage ața prin urechea acului.

– Rău! răspunse un spiriduș dolofan. Mă tem că ne vom mai rupe și degetele cândva la treaba asta!

Oftând, Crăciunel puse acul deoparte și își privi paltonul. Haina era învechită și uzată, acoperită toată de petice.

– Matilda, mă ajuți cu ața aceasta, te rog? întrebă el.

Cei doi îngerași munciseră toată ziua la turta dulce și la prăjituri cu migdale.

– Imediat!

Matilda își șterse degetele mânjite cu făină și zbură până la masă.

Crăciunel se ridică în picioare, apropiindu-se de geam. Luminile slabe ale orașului imprimau întunericului o nuanță cenușie. Picături mărunte de ploaie stropeau pământul. În fața casei care putea fi observată din rulotă era un brad iluminat electric.

Crăciunel dădu să se întoarcă, dar îl observă pe băiat. Acesta stătea rezemat de un copac și își rodea unghia de la degetul mare, privind spre rulotă.

– O! exclamă Crăciunel surprins. Acesta este băiatul care a bătut de dimineață la ușă. Voi ce părere aveți, să îl chem înăuntru?

– O, da, ce drăguț! Matilda bătu din palme. Nu am mai avut de atâta timp un copil în vizită!

Spiriduşii nu erau la fel de încântați.

– Dacă se holbează la noi neîncetat, îl dăm afară! bombăni unul dintre ei.

– Exact! Ţac, afară! strigară ceilalți, chicotind.

– Aaa, sunteți groaznici! se revoltă Matilda. Nici o bucățică de turtă dulce nu veți primi, nici măcar una!

– Hehe, stai puțin! Cine munceşte este răsplătit cu turtă dulce, ne-am înțeles? ziseră piticii şi îşi aruncară ciocanele pe jos.

Crăciunel încă privea pe fereastră afară. „Copiii alină tristețea de Moş Crăciun, se gândi el. Iar Moş Crăciunii îi pot înveseli pe copiii supărați. Deci..."

– Îl întreb, se hotărî Crăciunel şi se îndreptă către ușă. Bună seara, prietene, se adresă el băiatului. Ai dori să poftești înăuntru?

Ben privi în jurul său. Dar în afară de el nu se mai află nimeni în apropiere. Făcu doi pași spre rulotă – şi unul îndărăt.

– E ora cinei, spuse el.

– A da, înțeleg. Părinții tăi sigur te așteaptă, răspunse Crăciunel dezamăgit.

– Hei, închide ușa! exclamară piticii din interiorul rulotei. Am înghețat!

Băiatul se uită chiorâş în rulotă.

– Bună, glăsui Matilda, apoi zbură până pe umărul lui Crăciunel şi îi dărui copilului un zâmbet cuminte de îngeraş.

– Voi... ahm... voi... adică îmi voi anunța părinții, se bâlbâi Ben.

Apoi se întoarse şi fugi peste drum, dispărând pe următoarea portiță din fața unei grădini.

Ben reveni în scurt timp. În timp ce Matilda prepara ciocolata caldă, el deja bătea la ușă.

– Intră! strigă Crăciunel.

Încă lucra la gaura din paltonul său.

Ben păşi nesigur în rulotă. Spiriduşii dispăruseră. Pe masă un ceas cânta o melodie de Crăciun. Crăciunel îl pofti să stea jos.

– Te rog, așază-te! Matilda tocmai pregătește ciocolata caldă. Sper să-ți placă!

Ben încuviință din cap. Pe scaun se afla o ghetuță. Ben o ridică cu mare grijă, de parcă ar fi fost din sticlă, așezând-o pe masă. Apoi luă loc.

Un îngeraş mic cu chelie veni cu un platou plin cu turtă dulce, mijind un zâmbet sfios şi zbură după aceea înapoi.

Cu gura deschisă, Ben privi uimit în urma sa.

În dulapul masiv de lângă masă foşni ceva.

– Ieşiti odată! Îi îndemnă Crăciunel. Arată acest băiat ca un spion?

– Prostănacii aceştia văd pretutindeni spioni! ciripi Matilda, întinzându-i băiatului o cană aburindă cu ciocolată caldă.

Însă ochii acestuia priveau țintă în altă direcție. Din sertarul de jos al dulăpiorului apărură o droaie de omuleți cu scufițe roşii, mai mulți decât putea număra Ben. Neîncrezători, priviră în sus spre copil.

Cel mai mare dintre ei sări spre băiat, se postă în fața lui, aproape de vârfurile pantofilor săi, şi-şi încrucişă brațele scurte, puternice.

– Vezi, Crăciunel? zise el. Omul acesta se holbează la noi. Hmm!

Piticul se strâmbă şi-şi scoase limba verde.

Ben tresări.

– Aceştia sunt spiriduşii mei, îl lămuri Crăciunel pe băiat. Din păcate, de obicei nu se poartă frumos. Dar nu au intenții rele, nu-i aşa, piticule?

Omulețul încă se mai strâmba la Ben.

– Pare prea prostănac pentru a fi un spion, observă el, se întoarse și se grăbi către ceilalți care loveau cu micile lor ciocănele pe roata rulotei.

Ben privi jenat în ceașca sa și luă câteva înghițituri din gustoasa ciocolată caldă a Matildei. Lângă cutia cu zahăr stătea un omuleț care făcea grimase. Pe dulap se plimba de la stânga la dreapta un spărgător de nuci.

– Nerușinaților! exclamă Matilda, așezându-se pe colțul mesei. Nu trebuie să bagi în seamă discuțiile acestor spiriduși. Îți place ciocolata caldă?

Ben încuviință din cap.

– Nu e prea vorbăreț băiatul! constată unul dintre spiriduși în timp ce restul chicoteau.

Ben deveni roșu asemenea paltonului lui Crăciunel.

– Na, ce noroc! strigă Matilda nervoasă către pitici. Dacă v-ați ține mai des gura închisă, nu ați vorbi atâtea prostii.

– Când aveți de gând să încetați? întrerupse Crăciunel discuția. Nu m-aș mira dacă oaspetele nostru ar dori să plece acasă curând. Dar aici mereu e la fel. Câteodată am impresia că vă face plăcere cearta. Apropo, cum te numești?

– Ben. Ben Brelor, șopti copilul.

– Încântat, răspunse Crăciunel. Numele meu este Nicolas Crăciunel. Ei sunt Matilda și Emmanuel, iar spiridușii morocănoși din acel colț sunt Barbă-Roșie, Barbă-Albă, Barbă-Căprișor, Barbă-Cheișor... mda, și așa mai departe. Nici măcar eu nu pot reține toate aceste nume.

Ben privi în jurul său.

– Observi ceva? întrebă Moș Crăciun.

– E mai spațios în rulota aceasta. Adică... se gândi Ben.

În acel moment îi lipseau din nou cuvintele potrivite.

– Da, înțeleg, răspunse Crăciunel, așa este mereu în rulota lui Moș Crăciun. În interior e mai mare decât în exterior, mult mai mare.

– Moș Crăciun? Rulota lui Moș Crăciun?

Ben crezu că nu auzise bine.

– Da. Crăciunel mulse o văcuță de lemn pe care Matilda o lăsase pe masă și turnă laptele în cafea. Eu sunt un Moș Crăciun. O, știu, își mângâie el bărbia, nu semăn cu unul. Sunt încă destul de tânăr pentru un Moș Crăciun, dar...

Atunci scoase dintr-un sertar o barbă albă confecționată din lână, și-o agăță după urechi și îmbrăcă paltonul tocit. Apoi își trase gluga peste păr.

– Semăn acum mai mult cu un Moș Crăciun?

Ben încuviință din cap. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra lui Crăciunel, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Nu-i așa că e un Moș Crăciun minunat? întrebă Matilda încântată. Cel mai grozav dintre toți!

– Da, cel mai, cel mai grozav! exclamă batjocoritor un spiriduș, aruncă ciocanul pe jos și sări pe masă, oprindu-se chiar în dreptul lui Ben care-l privea temător. În mod excepțional are dreptate, murmură omulețul. Pe ceilalți îi poți trece cu vederea. Crăciunel este ultimul Moș Crăciun adevărat! Însă, dacă ar fi după cei din spatele ușii... Barbă-Roșie arătă spre ușa albă aflată în capătul celălalt al rulotei... Ei bine, dragul nostru Crăciunel ar fi de mult din ciocolată.

– O, taci din gură! se enervă Matilda.

Emmanuel își acoperi gura cu aripile murdare de făină.

– Are dreptate, Matilda, zise Crăciunel încet.

– De ce? Ce este cu acea ușă? se informă Ben neliniștit.

Trei încuietori grele blocau ușa. La clanță atârna un mic clopoțel, iar gaura cheii era astupată cu cizmulița unui pitic.

– A, nu este o istorioară prea amuzantă, răspunse Crăciunel. Chiar dorești să o afli?

– Da, te rog!

Ben mai gustă din ciocolata caldă.

– Bine, oftă Crăciunel, cum dorești.

Își încrucișă picioarele, se scărpină în creștet și începu să povestească.

Marele Sfat al Crăciunului

Cu două luni înaintea Crăciunului anterior, începu Crăciunel, mă îmbolnăvisem din pricina umezelii și a frigului.

– Îngrozitor, se auzi glasul Matildei care gusta din turtă. Strănuta întruna. Întreaga rulotă se clătina!

– Tocmai împachetam câteva cadouri când cineva a bătut la acea ușă, continuă tânărul.

Toți ochii se îndreptară către ușa încuiată, doar Crăciunel continuă să privească în cana sa.

– Afară aștepta un spărgător de nuci imens. A scrâșnit din dinți, m-a apucat de guler și mi-a comunicat că Marele Sfat al Crăciunului dorea să îmi vorbească.

– Marele Sfat al Crăciunului? întrebă Ben.

– Adunarea tuturor Moș Crăciunilor, explică Barbă-Roșie, strâmbându-se. Dar singurul care are ceva de spus este Valentin Florentin Crăciunescu. De când netrebnicul acesta conduce Polul Nord, Crăciunul a devenit lipicios ca o pâine unsă cu miere.

– O, acest Valentin e atât de respingător! afirmă Matilda.

– Le-a cumpărat Moș Crăciunilor automobile cu motor și a făcut din reni salam! I-a convins pe ceilalți Moș Crăciuni să uite de scrisorile copiilor și să accepte comenzi doar de la părinți, bineînțeles contra unei plăți anticipate. Iar în seara de Crăciun totul se livrează rapid.

– Oribil, șopti Ben.

– Oribil?! exclamă Barbă-Roșie. Atunci ascultă aceasta. Crăciunescu a compus singur *Imnul Crăciunului.*

Spiridușul apucă linguriță lui Crăciunel, o clătină, păși pe masă și începu a cânta:

Crăciun, sărbătoare de aur
Care ne aduci câștig și laur.
Scrisorele cu dorințe?
Nu sunt bune de nimic!
Sunt ca șoriceii mici cu rozaliul lor buric.
Copiii din această lume
Nu au bani, ci doar dorințe
Și părinții știu anume
Cum Crăciunul cu cerințe
Este scump, cu multe trebuințe.
Un cadou costisitor
Nu ruginește după cuptor.
În curând se-aude peste tot:
„Bucuria de Crăciun
E scumpă foc!"

Rânjind, Barbă-Roșie se aplecă în fața lui Ben și se așeză, obosit, în fund.

– Acesta este un cântec îngrozitor! se bâlbâi Ben.

– În Palatul Crăciunului îl auzi toată ziua, zise Crăciunel. Cântecul răsună din douăzeci și patru de boxe, pe care spărgătorii de nuci ai lui Valentin le-au montat peste tot.

– Povestește-i despre spiriduși, rosti Matilda. De supărare avea pete roșii pe față. Povestește-i ce a făcut Valentin cu bieții spiriduși.

Crăciunel oftă.

– Da, aceasta este cea mai tristă parte a întâmplării. Crăciunescu i-a convins pe ceilalți Moș Crăciuni că doar oamenii pot construi jucăriile pe care copiii și le doresc. Le-a insuflat că spiridușii nu ar reuși aceasta niciodată.

– Calomnie! murmurară piticii, lovind atât de supărați în roată, încât săreau așchii.

– Într-o noapte, povesti Crăciunel mai departe, spărgătorii de nuci au fost puși de către Valentin să gonească toți spiridușii în zăpadă. Pur și simplu. Nimeni nu știe unde se află acum. De atunci, Moș Crăciunii nu mai aduc copiilor de oameni decât jucării confecționate de către oameni.

– Da, însă unii dintre noi au fost mai isteți decât Crăciunescu cel dolofan! strigă Barbă-Roșie. Câțiva Moș Crăciuni nu au fost deloc încântați de Crăciunul său de Aur, iar în paltoanele acestora ne-am ascuns noi.

– Exact șapte, spuse Matilda încet. Iar unul dintre ei a fost Crăciunel.

Nicolas Crăciunel afirmă:

– Șapte Moș Crăciuni împotriva altor câteva sute care îl considerau minunat pe Valentin Florentin Crăciunescu. Pe furiș, noi am continuat să lucrăm ca înainte. Spiridușii au meșterit jucării. Îngerii au urmărit visele copiilor și au strâns informații despre dorințele acestora, dorințe care nu pot fi îndeplinite cu ajutorul banilor. Da, iar atunci noi șapte le-am oferit copiilor cadouri adevărate. Valentin și ceilalți Moș Crăciuni nu au observat nimic la început. Însă cândva patru dintre noi au dispărut. Alți doi au fost târâți în fața Marelui Sfat al Crăciunului de către spărgătorii de nuci ai lui Valentin, primind interdicție de a mai fi Moș Crăciuni. Acum au ajuns să curețe Palatul Crăciunului. Mda, Crăciunel oftă

din nou, iar așa am mai rămas doar eu – până a bătut și la ușa mea cineva acum un an, într-o noapte.

Ben aproape că uitase să mai respire, ascultând cu interes povestea. Inspiră adânc.

– Și ce s-a întâmplat apoi?

– Spărgătorul de nuci imens l-a luat cu el pe Crăciunel, zise Emmanuel, l-a apucat și l-a târât după el la Palatul Crăciunului.

– Așa ne-am temut pentru el! își aminti Matilda. Prin urmare, ne-am hotărât să zburăm după el.

– Iar dintre noi, trei s-au ascuns în buzunarul lui Crăciunel, spuse Barbă-Roșie.

– Iar apoi? îl privi Ben cu ochi mari pe Crăciunel care clătină trist din cap.

– M-au dus la judecătorie. Plângerea era mai lungă decât brațul meu. Chiar Valentin Florentin semnase.

– Un comportament neadecvat Crăciunului, explică Barbă-Roșie, enervarea părinților, distrugerea cadourilor, cântatul și dansatul gălăgios și prostesc...

– Angajarea ilegală a spiridușilor, completă Emmanuel, complotare cu îngerii, nerespectare repetată a ordinelor Marelui Sfat al Crăciunului.

– Da, și cel mai groaznic... Crăciunel se ridică și vărsă cafeaua rece în scurgere. Cel mai groaznic a fost faptul că au spus că eu nu aș reuși să deosebesc copiii cuminți de cei neastâmpărați. De obicei... Crăciunel se rușină. De obicei, sunt mai drăguț cu cei neastâmpărați. Mereu mi s-a întâmplat așa...

– Părinții mereu se plângeau de el, chicoti Barbă-Roșie.

– Însă copiii îl plăceau, completă Matilda, turnând cafea proaspătă în cana lui Crăciunel. Și încă cum îl plăceau!

– Nu toți, oftă Crăciunel. Unii erau destul de dezamăgiți în legătură cu ceea ce primeau de Crăciun.

– De ce? întrebă Ben.

Barbă-Roșie se dădu peste cap și sări pe capacul ibricului.

– Crăciunel nu oferea cadourile pe care și le doreau acei mici monștri.

– Mi se părea mult prea plictisitor, bombăni Moș Crăciun.

– Marelui Sfat al Crăciunului nu îi conveneau acestea deloc, spuse Emmanuel. Nebuniile lui Crăciunel, toate surprizele sale. Niciodată nu bănuiau ce putea să mai inventeze Crăciunel. Prin urmare, i-au interzis să mai lucreze ca Moș Crăciun.

– Pe viață, explică Crăciunel.

– Avea să scrie comenzile la calculator. Matilda lovi indignată din aripi. Și aceasta pentru restul îndelungatei sale vieți de Moș Crăciun.

– Atunci am furat renul lui Crăciunescu, singurul ren care nu fusese făcut salam, spuse Crăciunel. M-au urmărit cu automobilul lor motorizat. Un ren nu este atât de rapid, însă de o sută de ori mai inteligent decât o sanie cu motor.

– Nu ne-au prins! râse Barbă-Roșie. Echipa celor cu capul pătrat!

Crăciunel se rezemă, oftând înnoit.

– Încă nu. Încă nu, dragul meu Barbă-Roșie.

Ben încercă să-și găsească cuvintele potrivite.

– Dar ce se petrece? întrebă el îngrijorat. Adică... ce se întâmplă dacă te găsesc acești spărgători de nuci?

Crăciunel alunecă pe scaunul său încolo și încoace.

– Atunci vor face din el un Moș Crăciun de ciocolată! îi șopti Emmanuel lui Ben.

– Prostii! negă Crăciunel. Doar prostii! Aș fi un Moș Crăciun de ciocolată mult prea slab!

– Și ce s-a întâmplat cu ceilalți patru care au dispărut? Matilda începu a sughița din pricina emoțiilor. Cu Andrei Frunză-Verde și Zigi Zăpișor, cu Marius Migdală-Dulce și Albert Zăhărel, hm?

– Da, da, mormăi Nicolas.

– Mâncați! exclamă Barbă-Roșie. Ambalaj jos, capul jos, mâncați! Asta va fi și soarta ta dacă te pârăște cineva!

– Să pârască? Cine? întrebă Ben dezamăgit.

În acel moment, își jură să nu mai rupă niciodată capul unui Moș Crăciun de ciocolată.

Crăciunel ridică din umeri.

– Poate alți Moș Crăciuni. De aceea îmi aleg doar zone care nu îi interesează pe ei, înțelegi? Zone în care părinții de-abia co-

mandă câte ceva din cauza lipsei banilor. În acele locuri, Marele Sfat al Crăciunului nu face calcule atât de exacte. Însă aici – pe această stradă bănuiesc că primiți destul de multe cadouri de Crăciun, nu este așa? Obiecte mari, biciclete, calculatoare, case imense pentru păpuși, așa?

Ben privi în cana sa, răspunzând afirmativ.

– Da, da, mă gândeam eu, oftă Crăciunel. Este o stradă periculoasă pentru mine.

Toți tăcură. În final, Ben se mișcă scurt.

– Ceilalți Moș Crăciuni când sosesc? întrebă el.

– Dacă suntem norocoși, au preluat deja comenzile, răspunse Crăciunel, și vor veni doar în Ajun. Însă dacă nu...

Fața lui Crăciunel exprimă multă îngrijorare.

– Câteodată, revin din cauza comenzilor întârziate, glăsui Matilda. Deoarece tot mai mulți oameni nu știu ce să dăruiască.

Un ceas bătu ora opt. Un Moș Crăciun micuț ieși afară, se aplecă și dispăru din nou.

– Este deja ora opt? Speriat, Ben sări de pe scaun. Trebuie să plec acasă!

– O, păcat, zise Crăciunel, deschizându-i băiatului ușa.

Ben plecă grăbit, întorcându-se încă o dată.

– Pot să... pot să revin? întrebă el.

– Sigur că poți, noi ne bucurăm, răspunse Crăciunel. Nu-i așa?

– Bineînțeles, strigară piticii.

La urmă, toți îi făcură băiatului cu mâna.

Planuri de Crăciun

Ben fugi peste strada întunecată, deschizând portița grădinii. Suspicios, privi în jurul său, însă nici o sanie motorizată nu era de zărit, nici un Valentin Florentin Crăciunescu dezgustător nu se furișa prin noapte și nici un spărgător de nuci uriaș nu apuca cu dinții săi ascuțiți după Ben. Doar rulota lui Crăciunel se afla în singurătatea de la marginea străzii, în geamul luminat mișcându-se umbre.

Părinții lui Ben stăteau în sufragerie, uitându-se la pliante de călătorie. De Crăciun la soare. De săptămâni întregi nu mai vorbeau decât despre această idee. Iar de săptămâni întregi Ben încerca să îi facă să se răzgândească în privința plecării în călătorie. Însă nu avusese prea mult succes. Nu făcuseră încă rezervările pentru o excursie doar pentru că erau indecișii. Mama lui Ben dorea un hotel micuț, tatăl său voia unul mare. Mama lui Ben voia să plece la munte, tatăl său se gândea la mare. Mama lui Ben își dorea un pic de lux, tatăl său dorea să facă economie. Cu cei doi se întâmpla mereu la fel. Iar Ben putea doar să spere că toate locurile vor fi ocupate până s-or hotărî ei.

Din când în când Ben mai ascundea câteva pliante dintre acelea pe care părinții lui le analizaseră mai atenți.

– Găsești mâncarea pe masa din bucătărie, îi spuse mama când el intră. Chiar ne miram unde stai așa mult. Sunt prietenoși oamenii din rulotă?

– Hmm, mormăi Ben, plecând în bucătărie.

Peștele afumat, mâncarea preferată a tatălui său, stătea pe masă. Ben trebuia să râgâie mereu de la această mâncare.

– Oameni? De ce, câți locuiesc acolo? întrebă tatăl. Eu am auzit doar de un tânăr. Cică ar fi puțin ciudat. Dar acesta este doar perfect pentru fiul meu, nu-i așa?

– Nu este ciudat, explică Ben și tăie din pește.

– Serios? Ce fel de serviciu cere de la un om să locuiască într-o rulotă?

Ben bănuise că această întrebare va urma și își pregătise o explicație pentru această situație.

– Cercetător, zise el. Meteorolog.

– Aha. Tatăl își țuguie buzele batjocoritor. Cam zadarnică cercetarea într-o zonă ca aceasta! Mda. Eu propun să îl lași pe acest expert să își vadă de vreme, iar tu să cercetezi puțin prin manualele tale.

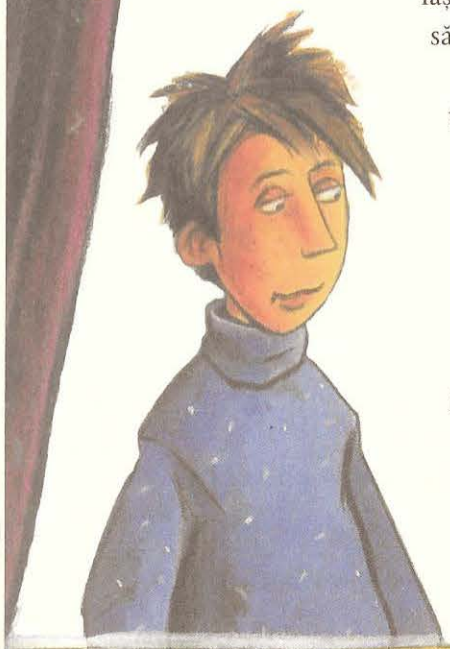

Mama lui Ben apucă primul pliant din mulțimea de pe fotoliu.

– Dar tu ai povestit ceva de mai multe persoane, Ben!

Ben gustă din mâncare.

– Mai e și o doamnă bătrână.

Nu era chiar o minciună totală aceasta.

– Nu vorbi cu gura plină, zise tatăl fără a-l privi.

– O doamnă bătrână? îl privi mama neîncrezătoare. Și ea locuiește tot în rulota aia mică?

– O, nu e atât de mică, bombăni copilul.

Mama își încreți fruntea, apoi mai citi un pliant.

– Nu vin cu voi, spuse băiatul.

– Cum să nu! se miră tatăl.

– Nu vin cu voi!

Ben strânse din buze.

– Ah, Ben, am purtat această discuție de nenumărate ori! Mama aruncă supărată prospectul pe masă și întinse mâna după următorul. Nu vreau să mai aud nimic despre asta. Chiar trebuie să evadăm de aici!

– Mai ales ca să scăpăm de vremea aceasta! exclamă tatăl.

Ben avea o senzație îngrozitoare în stomac. Căută cuvinte pentru a explica acest lucru, dar nu găsi. Nu îi plăcuse Crăciunul niciodată. A-ți petrece seara de Ajun cu părinții în fața televizorului nu fusese niciodată prea amuzant, însă aici putea fugi repede până la Willi, când totul devenea insuportabil. Această posibilitate îl salvase și anul trecut.

– Nu mai face fața asta! spuse mama. Imaginează-ți – fără vizita rudelor în prima zi de Crăciun, fără pupicii mătușii tale, fără bătăile pe umăr primite de la unchiul tău... Merită, nu-i așa?

– Și Moș Crăciun? întrebă Ben. Își lăsă farfuria pe jumătate plină pe masă. Vine și el cu noi la soare?

– Haha, râse tatăl. Foarte haios, dragul meu. Cine comentează de fiecare dată când comandăm un Moș Crăciun? Ultimului i-ai smuls barba, îți mai amintești?

– Aaa, acela! Acela nu era cel adevărat.

– Cel adevărat?!

Părinții săi păreau îngrijorați și din ce în ce mai nerăbdători.

– Ajunge! exclamă tatăl lui Ben. Mai bine pleci acum. După câte știu, ai mâine o lucrare de control la matematică, nu?

Ben avea câteodată impresia că tatăl său nu îi știa nici culoarea părului, însă despre școală era mereu informat.

Ben se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Dacă într-adevăr îți dorești un Moș Crăciun, strigă mama în urma lui, atunci vom face rost de unul. Trebuie să găsim unul și în Mallorca.

– Sigur, mormăi copilul, urcând scările care duceau spre camera sa.

Nu aprinse lumina. Se așeză la geam și privi afară în întunericul din grădină, la acoperișurile udate de ploaie. Ben se gândi la Crăciunel. Cizmele sale erau vechi și uzate.

Îi voi duce o pereche de la tata, altfel îi vor îngheța picioarele, se gândi copilul. Apoi își puse pijamaua, băgându-se în patul rece.

Vise de Crăciun

Era deja trecut de miezul nopții când Crăciunel coborî din rulota sa. Purta cu el o umbrelă, un săculeț și pe cei doi îngeri. Spiridușii rămaseră în rulotă. Doreau să încerce să repare cea de a doua roată. Sau cel puțin așa promiseseră. Însă căscau suspect de des, privind dornici către culcușul lor.

Noaptea era rece. Răsuflarea lui Crăciunel se ridica în nori albi către cer. Burnița măruntă cădea, înghețând pe asfalt. Stratul subțire de gheață lucea în lumină. Era atât de alunecos, încât cizmele tocite ale lui Crăciunel de-abia-l puteau purta. Clătinându-se, el ajunse la trotuar și simți pământul degerat sub picioare.

Casele din Drumul Cetei erau lipite una de cealaltă, vile mari cu mai multe cutii poștale la ușa de la intrare și case cu acoperișuri ascuțite și brazi în grădinile înguste. La puține geamuri mai ardea lumină. Moș Crăciun trecu prin fața casei în care locuia Ben. Avea de gând să asculte chiar el ce își dorea băiatul de Crăciun. În fața următoarei grădini se opri.

– La treabă! murmură el.

Ținându-se de mână, cei doi îngerași zburară spre casă. Se uitară la fiecare fereastră. În spatele a două ferestre găsiră copii dormind. Acolo își lipiră urechea de geamul umed, închiseră ochii și ascultară visele copiilor.

Crăciunel aștepta pe trotuar, având nasul roșu și picioarele reci. Din când în când privea neliniștit în jurul său, însă nimic nu se mișca.

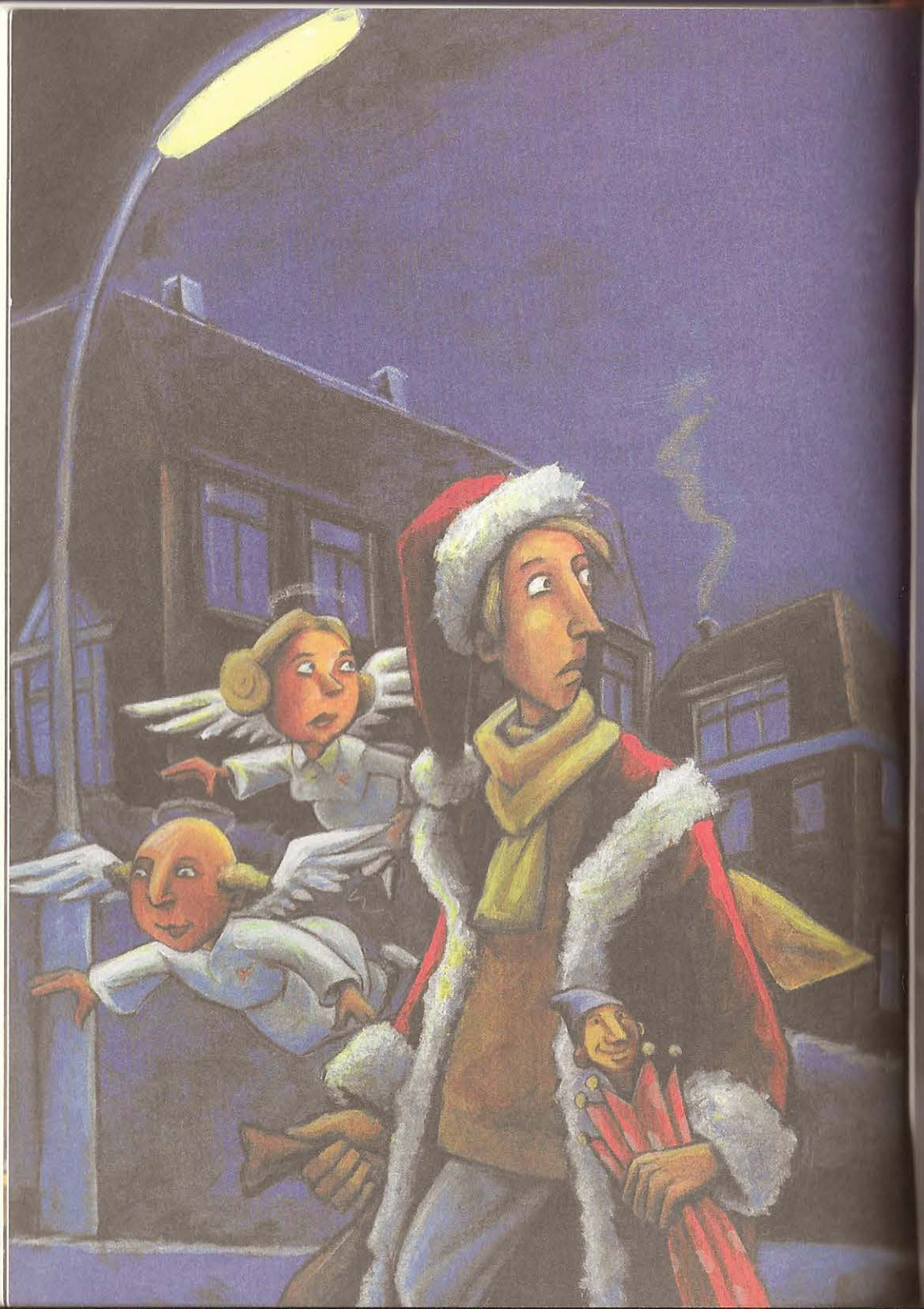

Cu toate acestea, Crăciunel se înghesui în tufișul înalt până când lumina mai bătu doar pe vârfurile cizmelor sale. Cu degete înțepenite scoase o cărticică aurie din buzunarul paltonului, notându-și numărul casei.

– Crăciunel! exclamă Matilda. Crăciunel, unde ești?

– Aici! răspunse încet Nicolas. În spatele tufișului.

Cei doi îngerași se așezară pe umărul său.

– Doi copii! îi șopti Matilda în ureche. Nina și Claudiu. Își doresc zăpadă și foarte multe cadouri.

Crăciunel încuviință din cap și notă în agenda sa „surpriză".

– S-ar bucura de o mică minune? întrebă el.

– Mă tem că nu, răspunse Emmanuel din partea stângă.

Scuipa puțin mereu când vorbea, de aceea Crăciunel își scărpină urechea.

– Bine, oftă Crăciunel. Să continuăm. Doamne, am nevoie urgent de o pereche nouă de șosete.

La următoarea casă îngerașii clătinară doar din cap, zburând imediat la cea de lângă. Acolo avură nevoie de foarte mult timp, iar Crăciunel se văzu nevoit să aștepte tremurând în spatele unor containere.

– De ce nu deschizi umbrela? întrebă Matilda când reveni. O să răcești îngrozitor pe vremea aceasta.

Crăciunel clătină doar din cap – și strănută de trei ori.

– E prea periculos! explică el. Nu vreau să fiu transformat într-un Moș Crăciun de ciocolată din cauza unei umbrele. Ziceți-mi, vă rog, ce ați aflat.

– Sus și jos nu am găsit copii, spuse Emmanuel. Însă la mijloc este o fetiță, Carina.

– Are coșmaruri, completă Matilda. Sărăcuța de ea! Își dorește zăpadă și un Crăciun mai plăcut decât cel de anul trecut.

– Aha, zise Crăciunel, mâzgălind totul în carnețelul său. Dar ce s-a întâmplat anul trecut?

– S-au mutat, răspunse Emmanuel. Fără prieteni, fără bunică, străină și singură. Am impresia că fetița este încă destul de singuratică.

– Of, se întristă Crăciunel. Cum ar fi să se întâmple o mică minune de Crăciun în casa Carinei?

– Merită să încercăm, se gândi Matilda, scuturând aripile umede.

Emmanuel fu de acord. Prin urmare, Crăciunel își notă „zăpadă și dansul spiridușilor".

– Zăpadă, zăpadă, zăpadă, spuse el întristat. Toți își doresc zăpadă, iar capetele lor sunt înfierbântate. Cum să ningă? S-a stricat și mașina de zăpadă când am aterizat. O, ce Crăciun posomorât va fi acesta!

Multe, multe ore petrecură Crăciunel și îngerașii săi pe drum. El nota în carnețelul său tot ce trebuia să știe, mai lăsa sub unele prețuri nuci aurite, din când în când câte un măr, și sufla dintr-o cutiuță cenușă argintie în fața ușilor, lăsând urme de Crăciun.

Uzi leoarcă și foarte obosiți se întoarseră la rulota lor. Matilda și Emmanuel stăteau pe umărul lui Crăciunel. Aripile lor deveniseră foarte grele.

Înainte de a urca treptele scârțâitoare, mai privi o dată împrejur. Însă nu reuși să observe nimic suspect. Nici o mașină nu stătea părăsită la marginea drumului. În orașe oamenii lui Valentin Florentin Crăciunescu nu veneau cu noile lor automobile, ci cu mașini mari și gri însemnate pe capotă cu o stea.

Nu, nu se zărea o mașină asemănătoare. Crăciunel își ciuli urechile înghețate. Nici Steluță nu era de găsit, nu se auzea nici un clinchet sau fornăit. Nici un năsuc umed nu mirosi paltonul lui Crăciunel. Cum ar fi putut să plece Crăciunel fără ren de aici?

Focul din sobă tocmai se stinsese, însă era minunat de cald în rulotă. Din sertarul spiridușilor răsuna sforăit. Bineînțeles, dormeau. Roata se afla pe podea, iar lângă aceasta era grămada de ciocănele. Piticii lucraseră puțin, însă nu terminaseră.

– O, ce pitici leneși! exclamă Matilda nervoasă. Ce i-aș mai trezi!

– Ah, lasă-i să doarmă, spuse Crăciunel, își dezbrăcă paltonul ud și îl atârnă de cuierul de lângă ușă. Apoi turnă restul de cafea într-un ibric, punându-l pe foc. Mai vreți și voi puțină cafea?

– Nu, mulțumesc! răspunse Matilda. Este nesănătoasă. Căscă, apoi zbură până la Emmanuel care stătea pe dulap. Noapte bună, Crăciunel!

– Somn ușor! răspunse acesta și se lăsă să cadă pe pat, trăgându-și barba umedă de pe față.

Un pic supărat și nemulțumit era Moș Crăciun. Însă când se gândi la micuțele surprize pe care copilașii le vor găsi mâine-dimineață, se înveseli. „Mâine. Mâine mă ocup de zăpadă, se gândi el. Ar fi de râsul oricui, dacă nu am reușit să reparăm această mașină de zăpadă."

Turnă cafeaua fierbinte într-un pahar, își încălzi degetele la aburii care ieșeau din acesta și ascultă sforăitul piticilor. „Viața ar putea fi atât de minunată, gândi el, gustă din cafea, mai luă o gură și simți cum începe să se încălzească. Câteodată chiar este minunată. Câteodată." Crăciunel goli paharul. Apoi se dezbrăcă și se sui în pat. Cizmele le păstră în picioare.

Doi spiriduși se tolăniseră pe perna sa. Crăciunel se ridică încă o dată, îi purtă pe cei doi la sertarul lor, culcându-i cu atenție lângă ceilalți. Apoi se întoarse la patul său. „Acest băiat nu a părut foarte fericit, se gândi Moș Crăciun, trăgându-și plapuma până sub nas. Îl voi întreba mâine ce își dorește de Crăciun. Mâine. Da, mâine. Unde o fi Steluță? se mai gândi el. Cu siguranță acolo unde există multă mâncare." Iar apoi Nicolas Crăciunel adormi.

Ben este gelos

Când se întoarse de la școală la ora unu, Ben era foarte bine-dispus. Mike chiar îl lăsase să copieze, fără a spune nimic, iar pentru prima dată în timpul unei lucrări de control la matematică Ben nu pierduse timpul, mestecând capătul creionului sau făcând rebus. Două greșeli le trecuse intenționat pe foaie pentru a nu părea suspect. Mda, suspect ar fi fost oricum, dar de aceasta nu îi păsa. Fluierând, trecu prin curtea școlii și se hotărî să nu se ducă imediat acasă. Ce să caute acolo? Părinții lui nu ajungeau acasă înainte de ora 18.00. Așa că avea suficient timp pentru a-l vizita pe Crăciunel.

Ben bătu de cinci ori la ușă până când Crăciunel îi răspunse. Acesta era încă în pijamale și căsca. Și îngerașii, spiriduși dormeau încă. De peste tot se auzea încet sforăitul.

– O, îmi pare rău! se scuză băiatul. Credeam că, adică...

– Ah, tu ești! exclamă Crăciunel încântat. Intră, intră, repede, altfel se face în rulota noastră frig ca în frigider!

Ben se așeză pe același scaun pe care îl ocupase ieri. Totul era ca ieri. Neschimbat. La fel de minunat.

– Cum, e deja ora unu?! Crăciunel se uită uimit la ceas. Of, of, din nou am dormit prea mult. Iar dintre ceilalți leneși nu mă trezește nici unul.

– La școală... începu Ben și privi în jurul său, la școală s-au povestit azi lucruri stranii.

– Așa, așa. Crăciunel puse o oală pe sobă. Lucruri stranii?

– Da, despre nuci aurite și prețuri care strălucesc, Ben scoase din buzunar un măr care avea în loc de codiță un brăduț. Și despre așa ceva...

– Ia uite, ia uite! Mda, Crăciunul se apropie, spuse Crăciunel. Dorești ciocolată caldă?

Ben acceptă și băgă mărul cu atâta atenție înapoi, de parcă ar fi putut să se spargă.

– Am nevoie de o cafea, zise Moș Crăciun, preparând ciocolata caldă. Sau mai bine două! Două căni mari pline cu băutură neagră ca noaptea de iarnă.

– Tatăl meu m-a întrebat ce faci aici. Am zis că tu cercetezi vremea, se bâlbâi Ben.

– Cercetător! Sună bine! Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap!

De afară se auziră voci, voci și un adulmecat puternic – chiar la ușa lui Crăciunel.

– Pleacă de acolo! răsună o voce de fată. Pleacă de acolo, Rex!

– Da, da, până și câinelui i se pare suspectă, zise o voce feminină, această rulotă veche care a fost pur și simplu parcată aici. Cum arată și aceasta. Iar indicatorul – Doamne, să se uite cineva la indicator!

Crăciunel privi atent pe geam afară.

– Înăuntru e un bărbat, zise o altă voce. Unul înalt și slab. Ar trebui anunțată poliția.

Câinele zgârie la ușa rulotei. Crăciunel își îmbrăcă rapid pantalonii și puloverul peste pijama, își aranjă scurt părul ciufulit și își umezi cu apă fața somnoroasă. Apoi îi făcu lui Ben cu ochiul, deschizând cu un zâmbet prietenos ușa.

– Bună ziua, doamnelor! spuse el.

Curios, Ben se uită la doamne, recunoscându-le. Uneia dintre ele îi aparținea magazinul de la colțul străzii, iar celelalte locuiau tot în împrejurimi. Lângă una dintre ele stătea o fetiță cu un câine mare și negru. Aceasta locuia doar de un an pe Drumul Cetei, mergea la aceeași școală ca și Ben și era numită de toți copiii șoricica.

Nedumerite, priviră toate spre Crăciunel.

– Îmi dați voie să mă prezint? întrebă Moș Crăciun. Numele meu este Nicolas Crăciunel și sunt, hm, meteorolog. Cercetez influența diferitelor structuri de străzi asupra vremii. Ne îngrijorăm din cauza, hm, ploilor puternice. Griji mari. Vă doresc în continuare o zi bună!

Aplecându-se scurt, Crăciunel dori să închidă ușa din nou, însă câinele băgase botul în rulotă.

– O, zise tânărul, zâmbindu-i fetiței. Câinele tău pare a fi interesat de cercetările mele. Dorești să poftești cu el puțin înăuntru pentru a servi o ciocolată caldă? După cum poți observa, el arătă spre Ben care roșise, am deja un musafir. Tocmai observațiile copiilor sunt foarte interesante pentru mine, deoarece ei sunt mai atenți decât adulții.

Șoricica privi întrebătoare către una dintre femei, probabil mama ei.

– Mama ta poate pofti și ea înăuntru, spuse Crăciunel. Tocmai pregăteam cafeaua.

În acel moment apăru un pitic mic printre picioarele tânărului, rostogolindu-se pe scări în jos. Șoricica chicoti și îl ridică de pe jos.

– Mai trebuie să merg la cumpărături, Carina, spuse mama ei. Dacă dorești, pot veni după tine în scurt timp.

Carina încuviință și în clipa următoare câinele ei o trăgea deja în rulota lui Crăciunel. Celelalte două femei curioase își întinseră gâturile, însă Crăciunel închise prietenos, dar ferm ușa colorată. Copila privi uimită în jurul ei.

– Poftim, zise ea, dându-i lui Crăciunel spărgătorul de nuci înapoi.

Câinele ei adulmeca curios pe sub masă.

Ben se uită dușmănos la fată. Nu îi plăceau defel fetele, și cu atât mai puțin cele cu ochi mari ca de bufniță și părul scurt.

– Ia loc, o îndemnă Crăciunel. Cum te numești, dacă am voie să întreb?

– Carina, răspunse fata atât de încet, încât de-abia se auzi.

– Ai un nume frumos.

Crăciunel mai pregăti o ciocolată caldă. Ben și Carina luară o gură, frigându-și buzele, și se priviră tăcuți.

Crăciunel își încălzi cafeaua, mormăind un colind.

– O, spuse Carina deodată, privind spre ușa dulapului.

Acolo stătea Matilda bălăngănindu-și picioarele scurte în aer.

– Crăciunel, avem din nou musafiri!? exclamă ea încântată. Încă nu ai pus biscuiții pe masă?

Grăbită, zbură la răftulețul de lângă sobă unde erau ținute proviziile de biscuiți.

Carina se înecă atât de puternic, încât vărsă din ciocolata caldă. Ben trebui să zâmbească.

– O, nu, te-a speriat Matilda? Prinde!

Crăciunel îi aruncă fetiței un prosop, umplându-i din nou cana cu ciocolată caldă.

Matilda sosi cu un castron plin de biscuiți.

– Dar eu sunt doar o îngerașă inofensivă și bătrână, ciripi ea. Exact la fel ca și cel de acolo.

Emmanuel scoase capul somnoros de după colțul dulapului.

– Da, ce spui de asta, Emmanuel? Crăciunel se așează la masă, ținând cana în mână. Avem doi copii în vizită deodată. Păcat că vom fi nevoiți să plecăm de aici, nu-i așa? Oftând, luă un biscuite. Totuși, renul nostru tot nu s-a întors.

– Ren? întrebă Carina.

– El e Moș Crăciun, explică Ben fără a o privi pe fată. Doar celor mari le povestește că e cercetător.

– Ce este el?

Carina privi nedumerită în stânga și în dreapta.

– O da, draga mea, el chiar este un Moș Crăciun, spuse Matilda și se așează prietenește pe umărul fetiței.

Ben simți că explodează de gelozie.

– Și bineînțeles că are și un ren. Din păcate, acesta fuge adesea, mai ales când viscolește. Deoarece este invizibil, animalul este destul de greu de regăsit, înțelegi?

– O! se minună Carina.

„Nu înțelege nimic fata asta, se gândi Ben. Oare când termină mama ei în sfârșit cu toate cumpărăturile?“ Ce spuse Carina apoi reprezentă cireașa de pe tort pentru Ben.

– Câinele meu cu siguranță l-ar găsi! zise fata. Are un miros bine dezvoltat.

Da, fata aceea era nebună?? Privirea nervoasă a lui Ben o fixă pe fata care stătea în colțul opus al mesei. Ea dorea neapărat ca Moș Crăciun să părăsească strada lor??

– E o idee minunată! strigă Crăciunel. Chiar mi-ai putea găsi renul?

Carina zâmbi rușinată.

– Da, cu plăcere! Am doar nevoie de un obiect pe care să îl poată mirosi Rex.

– Hățul!

Matilda zbură până la dulap.

Ben nu știa nici măcar în ce direcție să privească din pricina dezamăgirii. Nu era corect. Pur și simplu nu era corect. El îl descoperise pe Crăciunel, el singur! Mintea lui se umplu de gânduri răutăcioase.

– Ben, ai putea să o ajuți? întrebă Crăciunel.

Ben nu știu în ce direcție să privească.

Crăciunel se uita la el plin de așteptări.

– O, da! exclamă Matilda, bătând entuziasmată din palme. Îi dăm fetiței și două bucăți de marțipan cu ea. Acelea îi plac foarte mult animalului nostru nebunatic.

Șoricica zâmbi jenată în direcția lui Ben, privind apoi în cana sa.

– Ah, aceasta ar putea fi salvarea noastră! zise Emmanuel, stând pe dulap. Salvarea noastră, a tuturor!

– Fie, mormăi Ben, acceptându-și soarta. O voi ajuta.

Renul invizibil

Carina nu apucă să vadă spiriduşii. Când mama ei veni după ea, piticii care sforăiau încă se aflau în culcuşul lor şi dormeau. Pe Ben îl bucură asta.

– Ne întâlnim într-o oră la colţul din faţă, îi şopti Carina înainte să dispară cu mama ei.

Ben acceptă bosumflat – şi apoi rămase în sfârşit singur cu Moş Crăciun şi îngeraşii săi. El îi ajută pe Matilda şi pe Emmanuel la frământarea aluatului, îl privi pe Crăciunel cum îi trezi cu greu pe piticii leneşi şi-i cârpi gluga ruptă a paltonului. Putea să coasă foarte bine. Mama lui îl învăţase, deoarece niciodată nu avea chef să îi coasă nasturii rupţi.

– Nu o placi, e adevărat? îl întrebă Crăciunel pe băiatul cu acul şi aţa în mână.

Acesta se înţepă de spaimă în deget.

– De ce nu? întrebă Crăciunel. Are vise foarte frumoase, ştiai? Frumoase şi rele.

Ben nu înţelese ce dorea să spună Crăciunel.

– E fată, mormăi el, făcând un nod firului.

– Aha, zise Moş Crăciun. Şi? Matilda e şi ea o fată.

– Nu e acelaşi lucru, bombăni Ben.

– Aha, răspunse Crăciunel din nou.

Apoi privi gânditor pe fereastră afară.

Ben întârzie zece minute la întâlnire. Tocmai îi apăruse în cale Willi, când el ieşi din rulota lui Crăciunel. Pe acesta fu nevoit să

îl mintă. Nu îi putea spune lui că are o întâlnire cu şoricica pentru a recupera un ren invizibil. Deoarece Ben se bâlbâia mereu când trebuia să mintă, Willi se simti jignit. Asta mai lipsea!

Carina îl aştepta. Tremurând de frig, ţopăia de pe un picior pe celălalt. Câinele alerga în jurul ei, încolăcindu-i lesa în jurul picioarelor.

– Bună, zise Ben, scărpinând căţelul după ureche.

Şi-ar fi dorit şi băiatul un câine, însă părinţii săi nu îi permiteau.

– Cerule, atâta păr! spunea mama lui mereu. Şi mereu trebuie să lingă ceva! Nu, peşti poţi avea. Ce părere ai?

Ben nu dorea peşti.

– Ai hăţul? întrebă şoricica.

Ben făcu un semn afirmativ, îl scoase din buzunar şi i-l ţinu câinelui sub nas. Acesta adulmecă foarte interesat. Însă apoi băgă botul în buzunarul celălalt al băiatului. Acolo ţinea Ben marţipanul. Carina râse.

– Hei, pleacă de acolo! Nu e pentru tine! Trase câinele înapoi, întinzându-i lesa lui Ben. Vrei să o ţii puţin?

– Mulţumesc, mormăi băiatul, luând lesa.

Se simţi bine.

Carina îi luă hăţul de ren şi i-l ţinu animalului din nou la bot.

– Haide, caută, zise ea.

Aceasta făcu Rex. Tot adulmecând cu nasul neîncetat lipit de pământ, câinele îl trăgea pe Ben de pe o stradă pe cealaltă. Carina de-abia reuşea să ţină pasul cu ei.

– Renul acesta trebuie să miroasă foarte bine! strigă ea.

Ben făcu doar un gest. El se simţea extraordinar. Ore întregi ar fi putut să meargă astfel după câine pe străzi, ore, zile, săptămâni, veşnic. Nici măcar compania şoricicăi nu îl deranja. Avusese mereu

impresia că fetele vorbesc fără pauză, că ele nu rămân niciodată fără cuvinte. Însă Carina de-abia spunea câte ceva.

Împreună merseră pe străzile cu aspect de iarnă până când Rex o apucă deodată pe una dintre străzile mari și aglomerate cu magazine. Strada ducea direct la cel mai mare magazin din oraș.

– O, nu! Carina se opri în loc. Sper că renul nu se află în magazinul acela!

Acest gând nu îl încântă deloc nici pe Ben. Însă Rex se afla deja în fața marii intrări și încerca să îl tragă pe băiat după el.

– Ce ne facem? întrebă Carina. Rex nu are voie în magazin. Și cum putem găsi animalul fără el?

Ben ridică din umeri.

– Poate... poate ne găsește el pe noi? Vreau să zic... marțipanul?

– Nu știu. Carina îl legă pe Rex lângă intrare, bătându-l ușor pe cap. Înăuntru găsești grămezi de marțipan. Cum l-ar putea simți renul chiar pe al nostru?

Neștiutori se priviră.

– Cred că ar trebui să intrăm totuși, propuse Ben.

– Bine, acceptă Carina.

Îl mângâiară pe cap pe Rex și dispărură în mulțime.

Înghesuiala era îngrozitoare. Anevoie se strecurară printre piepturi și burți, se feriră de genți pline și cărucioare cu bebeluși care țipau, ajungând în final să răsufle pe scara rulantă care ducea la subsol – dulciuri și alimente.

Colindele pluteau în aerul înăbușitor, pretutindeni erau Moș Crăciuni și îngerași cu păr sclipitor. Ben se împiedică la scară și se lovi de un brad de Crăciun imens din plastic.

– Nu poți fi atent? îl atenționă o vânzătoare.

Ben îi aruncă o privire răutăcioasă, uitându-se apoi după Carina. Însă nu o descoperi nicăieri. „Nici nu este de mirare la cât e de scundă", gândi el.

Deodată simți ceva umed pe mâna sa, umed și rece. Se întoarse. Însă nu văzu nimic. Doar oameni care se împingeau spre scara rulantă, mușcându-și buza, sau care răscoleau prin rafturile cu produsele reduse la preț.

– Carina!

Ben se ridică pe vârfuri, căutând fata.

Cineva îl împinse atât de violent de la spate, încât aproape că se prăbuși. Nervos se întoarse, însă nu zări pe nimeni. Într-adevăr, pe nimeni. Oamenii îl ocoliră pe Ben, de parcă ar fi avut un gard invizibil în jurul său.

Invizibil! Ceva ronțăi de mâneca sa, împingându-se spre buzunar.

– Carina! exclamă băiatul. Carina! Făcu un pas înapoi – și văzu bradul de plastic cum se clătină în ciuda faptului că era la cel puțin un metru distanță. Vino la mine! șopti Ben, căutând în gol. Haide! Degetele sale atinseră blana moale, simțiră piele. Ben prinse rapid renul invizibil.

– Ben?! exclamă Carina. Apăru din spatele unui turn de doze umplute cu turtă dulce. L-ai prins?

– Repede! strigă Ben. Nu pot – nu îl pot ține singur!

Renul invizibil al lui Crăciunel se zbătu, trăgând de hăț.

Neajutorat, Ben urmări animalul, împiedicându-se încă o dată de pomul de plastic. Obiectul se clătină asemenea unui brad adevărat stând în viscol, apoi se înclină spre dreapta. Din crengușele bradului plouă cu pachețele de Crăciun. Țipând, oamenii se împinseră la o parte.

Vânzătoarea veni furioasă spre Ben. Acesta încă mai ținea hățul, chiar dacă Steluță se zbătea puternic.

– Urcă! exclamă Carina dintr-o direcție oarecare. Repede!

Deodată Ben o zări, stând deasupra lui în aer, făcându-i cu mâna. Fata se aplecă, trăgându-l de braț. Însă în acel moment mai trase cineva de el. Vânzătoarea îl prinsese de braț.

– Așteaptă tu, băiatule! țipa ea la copil. Privește bradul puțin. Aceasta îi va costa scump pe părinții tăi!

Părinții lui! Cu curajul dat de disperare, Ben apucă mâna Carinei și în următorul moment stătea lângă ea pe spatele renului invizibil. Vânzătoarea îi privi uimită.

– Ho! exclamă Carina. Ho, ho!

Trase puternic de hățul animalului.

Renul făcu un salt care aproape îi doborî pe cei doi. Apoi sări deodată peste capetele oamenilor. Ușor ca fulgul de nea, renul zbură trei metri peste mese și rafturi. Ben aproape se lovi cu capul de o decorațiune uriașă în formă de îngeraș care atârna de tavan.

Glasurile agitate de sub ei amuțiseră. Doar muzica de Crăciun mai răsuna din boxe.

Copii, femei, bărbați își lăsară capul pe spate și priviră muți în sus cum Ben și Carina zburau pe renul invizibil printre decorațiunile de Crăciun.

Doar în momentul în care Steluță pluti pe scara rulantă în sus, dispăru magia.

– Ce truc reușit! exclamă cineva din mulțime.

– Încă o dată, strigă un copil.

Însă Ben și Carina erau deja departe. Până să observe cineva ce se petrecea, Steluță ieși pe ușă și ateriză pe trotuar. Carina alunecă de pe spatele renului.

– Călărește înainte! zise ea. Eu îl iau pe Rex.

Animalul sări iute mai departe. Ben se uită după Carina, și apucă s-o vadă cum dezlega câinele gălăgios înainte ca Steluță s-o ia în galop pe strada următoare.

– Oprește! strigă Ben, trăgând cu toată puterea sa de hăț. Stai pe loc. Stop!

Spre mirarea sa, Steluță încetini. Animalul se opri gâfâind lângă un tufiș. Ben coborî fără a lăsa hățul din mână.

– Privește!

Copilul scoase rămășitele de marțipan și le ținu drept momeală în aer. Așa ademeni renul până la următorul stâlp. Cu degete tremurătoare legă hățul de stâlp. Reușit. Agitat, privi în jur. Noroc că renul fugise pe o străduță foarte mică. Nu se vedea nici țipenie de om.

– Doamne, Doamne, Doamne! oftă Ben, închise ochii și se rezemă obosit de stâlp.

După câteva minute apăru Carina foarte istovită, ținând câinele în lesă.

– L-ai prins? se asigură ea.

– E legat de stâlp. Îmi molfăie geaca.

– Ne-am descurcat bine, nu? zâmbi Carina ușurată.

– Ai dreptate, zise Ben.

Apoi se îndreptară cu Steluță spre casă. Înapoi la Crăciunel.

Atelierul lui Moș Crăciun

Crăciunel?

Nimeni nu răspunse când Ben bătu la ușa rulotei.

– Poate e plecat la plimbare, spuse Carina, ori Moș Crăciunii nu fac așa ceva?

Steluță o trase din nou de păr. Ea îi împinse botul umed și se uită în jur. Însă nu reuși să-l zărească pe Crăciunel. Doar un singur bărbat gras se apropia pe trotuar, încărcat cu diferite cumpărături. Înainte ca fata să observe, acesta se izbi de crupa invizibilă a lui Steluță.

– Hopa! făcu el, aproape scăpând pachetele de sperietură.

Nedumerit privi în jurul său, însă singurii suspecți erau copiii care stăteau pe scara rulotei. Carina trase de hățul renului.

– Repede, haide să intrăm! Îi șopti lui Ben. Se uită ciudat la noi!

Ben deschise ușa colorată. În rulotă era întuneric. Doar pe masă ardea o lumânare cu o flacără slabă. Cana lui Crăciunel se afla alături. Însă Crăciunel nu se vedea nicăieri. Dulapul pe care stăteau îngerașii mereu era întredeschis, o fâșie îngustă de lumină cădea pe covorul tocit. Ben privi îngrijorat spre ușa albă, însă aceea era încă încuiată.

– Straniu, mormăi el.

– Bărbatul acela se uită din nou ciudat! șopti Carina.

Îl împinse pe Ben în rulotă, apoi intră cu Steluță și trase ușa după ea. Cum pași cu prima copită în rulotă, renul deveni vizibil.

Alb ca zăpada, el apăru deodată, având pe coarne decorațiunile magazinului în care fusese, iar pe nas marțipan.

– O, privește! spuse Carina. Ce frumos este!

– Hmm, mormăi Ben. Steluță îl linse pe nas. Oare are voie să intre în rulotă? Nu știu.

Carina roși.

– Păi, mă gândeam că așa nu poate fugi.

Ben ridică din umeri și se uită în jur.

– Aici chiar nu este nimeni! spuse Carina uimită.

– Am spus eu. Ben îl împinse pe Steluță la o parte, apropiindu-se de dulap.

Zgomote stranii pătrundeau de acolo în cameră, un ciocănit ușor, glasuri fine, tropăituri.

– Auzi zgomotele acelea? șopti Carina.

Ben făcu un semn afirmativ, spionând interiorul prin crăpătură. În dulap era luminat!

– Na, ce vezi? întrebă Carina curioasă, însă Ben nu răspunse.

Ce observă i-ar fi tăiat oricui răsuflarea. Carina pândi de după umărul băiatului – și deveni la fel de tăcută. Ce priveliște minunată! Vechiul dulap era intrarea în atelierul lui Crăciunel.

Spațiul pe care îl ascundea dulapul nu era prea mare, cu puțin mai mare decât restul rulotei, însă ceea ce se găsea înăuntru strălucea asemenea unei comori. Mirosea a clei, iar jucăriile se îngrămădeau până la tavanul vopsit în roșu, jucării minuscule, minunate.

Obiectele umpleau rafturi, coșuri și cutii de lemn, atârnau în plase de pereți sau pluteau prin aer, fiind purtate de covorașe de mărimea unei batiste. Flăcările lumânărilor luminau slab atelierul. Sute de lumânări se aflau în atelier, însă erau aprinse doar acelea la flăcările cărora lucrau spiriduși.

Piticii mișunau. Mulți ciocăneau și șlefuiau, tăiau cu ferăstrăul și încleiau o bancă prea mare pentru ei. Alții stăteau pe rafturi și împachetau jucăriile mici în hârtie colorată. Ceilalți strângeau cadourile terminate pentru a crea spațiu pentru alte lucruri. În mijlocul forfotei se afla Crăciunel îmbrăcat în paltonul său roșu. Era aplecat peste o masă care se clătina, scriind într-o carte mică. Lângă el se afla un sfeșnic cu șapte brațe din lumânările căruia îi picura ceară în cap. Matilda și Emmanuel stăteau pe umărul lui Crăciunel.

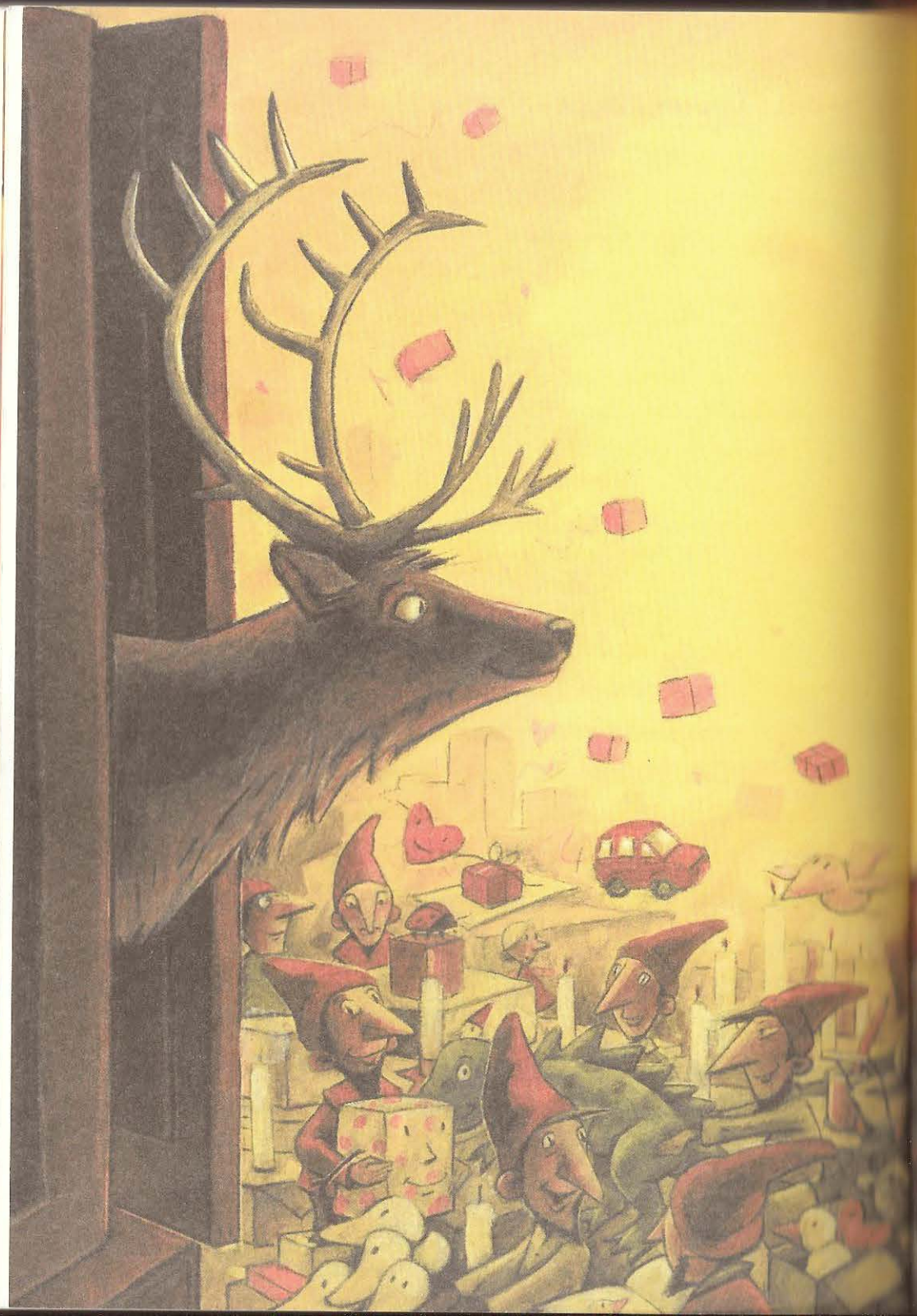

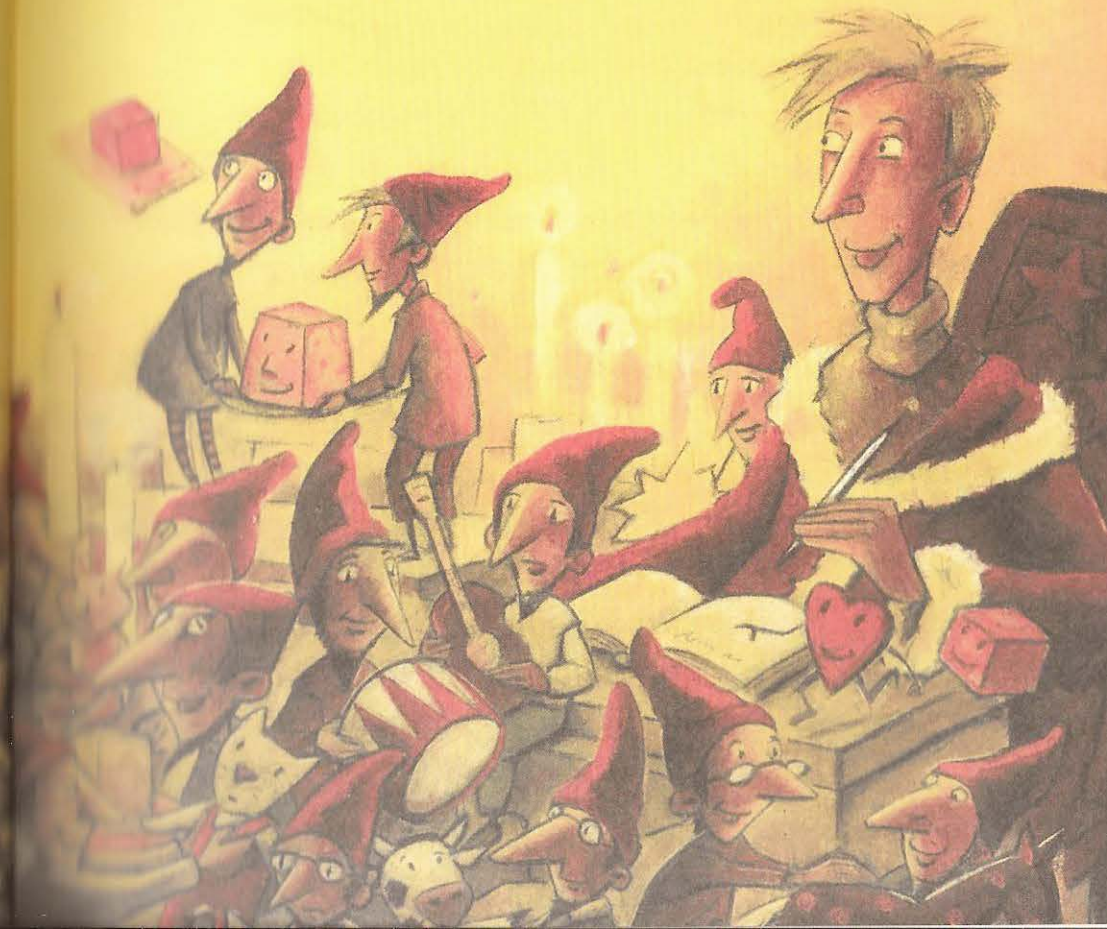

Cine știe cât ar mai fi stat cei doi copii uimiți acolo, admirând descoperirea lor, dacă Steluță nu i-ar fi lins lui Ben nasul.

Ben strănută atât de puternic, încât îngerașii zburară de spaimă de pe umărul lui Crăciunel. Acesta se întoarse agitat, iar spiridușii scăpară ciocanele din mână.

– Ah, sunt doar copiii! exclamă ușurată Matilda.

Spaima dispăru instantaneu de pe fețele tuturor. Spiridușii ciocăniră în continuare, Crăciunel le făcu un semn cu mâna, iar Matilda zbură spre Ben și Carina.

– Oh, ce ne-ați mai speriat! ciripi ea. Toată lumea știe că Marii spărgătorii de nuci strănută când miros un Moș Crăciun adevărat!

– Marii Spărgători de Nuci? întrebă Carina nedumerită.

– Ah, uită de ei, uită de ei, fata mea! spuse Matilda. Doar vorbitul despre ei aduce ghinion. Haideți înăuntru! Bine ați venit în atelierul lui Moș Crăciun! Matilda privi mândră în jurul său. Nu este minunat? Tot ce zăriți aici a fost construit de acești spiriduși mici și prostuți. Incredibil, nu-i așa?!

– He, he! strigă unul dintre pitici. Nu deveni prea obraznică, Matilda!

– Spiriduși vii! șopti Carina. Spiriduși vii în carne și oase!

– Sunt spiriduși de Crăciun, explică Ben, apucând hățul lui Steluță. Privește, Crăciunel, am adus pe cineva cu noi.

Steluță se împotrivi, însă copiii îl împinseră împreună prin ușa dulapului în atelier.

– Steluță, Steluță! Scuturând din cap, Crăciunel își închise cărticica, se ridică în picioare și își lăsă brațul peste gâtul animalului. În ce hal arăți din nou, hm?! Pasiunea ta pentru marțipan te va mai costa mult – la fel și pe noi. Când îți va intra asta în capul tău ciufulit?

Steluță îl împinse cu botul, lingându-și buzele și mustățile.

– Da, da, acum vrei să te iert! spuse Crăciunel. Însă din cauza ta am intrat cu toții în încurcătură până la gât. Data viitoare când viscolește, te rog să te ascunzi în rulota noastră, în loc să dispari printre nori.

– Altfel vor face curând salam de ren din tine! exclamă Barbă-Roșie, trântindu-și ciocanul pe bancă.

– Astăzi s-a bătut deja de trei ori la ușa albă! șopti Matilda copiilor.

Ben îl privi speriat pe Crăciunel.

– Ce ușă albă? întrebă Carina.

Însă Crăciunel își apăsă buzele cu degetul, trăgându-i pe copii lângă unul dintre rafturi.

– Matilda, hrănește-l pe Steluță cu puțin fân, te rog!

– Pah, va deveni prea gras! răspunse îngerașa. Privește-l! Este aproape tot atât de mare cât fostul său proprietar.

Ea zbură până la un sac mare și se întoarse cu câteva puțin fân.

– Poftim! Aș fi vrut să te fi lăsat Crăciunel la nesuferitul de Valentin. Cu acela te-ai fi potrivit mai bine! spuse ea, aruncând animalului fânul.

Steluță apucă cu dinții săi galbeni după îngeraș, însă Matilda se feri iute.

– Ai văzut asta, Crăciunel!? se grăbi ea să zică. Ai văzut asta? E viclean, într-adevăr! Se cade așa ceva din partea renului lui Moș Crăciun? Eu zic că nu! Nu!

– Atunci încetează să-l superi! spuse Crăciunel. El nu are nici o vină pentru că a aparținut cândva lui Crăciunescu.

– Cine mai este și acest Crăciunescu? îl întrebă Carina pe Ben.

– Un... un hoț al Crăciunului! șopti Ben, socotind în mod excepțional că găsise cuvântul potrivit pentru a da o explicație.

Însă Carina îl privi destul de nedumerită.

– Încetați! strigă Crăciunel. Încetați acum cu dezbaterea unei teme atât de neplăcute. El luă sfeșnicul de pe masă și îi chemă pe copii la el. Haideți, ne uităm scurt la jucăriile de Crăciun.

Și îi conduse pe copii la unul dintre rafturi.

Mici secrete

Și ce părere aveți? Crăciunel aprinse toate lumânările roșii care se aflau pe steluțe argintii printre cadouri. Nu sunt spiridușii mei adevărați magicieni?

În lumina flăcărilor se puteau observa mașini și păpuși, toate de mărimea unei unghii, nici una mai mare decât o alună, animăluțe de pluș de mărimea unui gândăcel, căsuțe pentru păpuși cât degetul de mici. Se mai zăreau ceasuri de jucărie, trenulețe și obiecte al căror nume copiii nici măcar nu le cunoșteau. Minunat era totul, însă minuscul, atât de mic, încât cei doi nu avură curajul să atingă jucăriile, nici cu vârful unghiei de frică să nu le spargă.

Carina rosti întrebarea pe care Ben dori să o pună demult:

– Și... cum te poți juca cu astfel de jucării?

– Ha, ei nu înțeleg! strigă Barbă-de-Aur, spiridușul care știa să facă cele mai reușite fundițe. El lăsă fundița mare din mână, sărind spre ei. Iute ca o veveriță, piticul se cățără de pe un raft pe următorul până ajunse la înălțimea copiilor. Cât de încuiați la minte pot fi oamenii aceștia! spuse el. Nu v-ați întrebat niciodată cum îi încap lui Moș Crăciun toate jucăriile într-un sac? Hm? Nu v-a trecut niciodată prin cap, nu-i așa? Dacă totul s-ar petrece într-un mod firesc, acel sac ar trebui să fie de mărimea rulotei lui Crăciunel!

– Barbă-de-Aur, exprimă-te puțin mai îngrijit, te rog, îl întrerupse Moș Crăciun, rânjind scurt.

– Da, da, zise spiriduşul, stând în mâini. Însă la Moş Crăciun nimic nu este normal.

– Deci, deci, săracii copii nu înţeleg nimic din explicaţiile tale! interveni Matilda de pe umărul lui Crăciunel.

Energică, zbură până la piticul care încă stătea în mâini şi îl împinse, întorcându-se apoi la locul ei. Spiriduşul se rostogoli de pe raft şi ateriză în palma lui Crăciunel.

– Deci, mărimea acestor jucării corespunde perfect cu cea a sacului lui Moş Crăciun, explică Matilda, însă...

– Această explicaţie au auzit-o deja de la mine! o întrerupse jignit Barbă-de-Aur.

– Însă, continuă Matilda fără a acorda atenţie spiriduşului, când Crăciunel le scoate...

– Zap-zape-ra-zap! cântă Barbă-de-Aur şi se rostogoli în palma lui Crăciunel. Atunci cadourile cresc!

Acum Matilda se supără. Dar copiii înţeleseră în sfârşit despre ce era vorba.

– Poţi să... adică, ne poţi demonstra ce ne-ai explicat? întrebă Ben.

Crăciunel acceptă. Atent, luă una dintre bicicletele mărunte de pe raft, o pipăi cu vârful degetului, astfel apărând o bicicletă strălucitoare de mărimi normale pe podeaua atelierului.

Ben şi Carina rămaseră fără grai, trecând cu mâinile peste şaua de culoare roşie şi ghidonul argintiu.

Crăciunel atinse înnoit bicicleta – zup! fu din nou mică, el ţinând-o în mână. Moş Crăciun o puse zâmbind înapoi în raft.

– Îmi dai voie? întrebă Ben.

Crăciunel încuviinţă.

Atent, foarte atent, Ben luă obiectul magic în mână. Spiţele erau subţiri ca nişte picioare de gândăcel.

– Miraculos, nu-i aşa?! exclamă Barbă-de-Aur. Asemenea obiecte doar spiriduşii de Crăciun pot crea.

– Încrezutule! mormăi Matilda.

Ben atinse pedala mărunţă. Aceasta se învârti în jurul axei.

– Adevăratele cadouri aduse de Moş Crăciun mai au un secret, spuse Crăciunel. Acesta este chiar mai important decât primul.

– Şi care este secretul?

Carina luă de pe raft o casă de păpuși de mărimea unei gume de șters și deschise un gemuleț. Găsi bomboane micuțe înăuntru. Încântată îl privi pe Crăciunel.

– Când un copil nu știe să prețuiască un asemenea cadou, atunci jucăria dispare, dezvălui Crăciunel.

– Cu un oftat, adăugă Matilda.

Copiii priviră îngrijorați micuțele minuni din mâinile lor. Erau încă acolo.

– Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată cu un cadou, zise Carina.

Crăciunel clătină din cap.

– Nici nu ai observa. Pur și simplu dispare, înțelegi? Tânărul așează sfeșnicul înapoi pe masă și îi luă pe copii de mână. Însă cadourile de Crăciun adevărate au devenit la fel de rare ca spiridușii de Crăciun, ca renii albi ca laptele, ca zăpada de Crăciun. Probabil, nu ați primit niciodată unul.

El îi îndrumă pe copii spre ușa dulapului, cei trei trecând înapoi în rulotă. Rex îi urmă, târând lesa după el, iar Crăciunel închise ușa. Deodată nu se mai auzi nici un ciocănit și nici un chicotit al spiridușilor. Doar mirosul de clei și de ceară de albine se mai simți în aer.

– Din păcate, sunt nevoit să vă trimit acasă acum, spuse Crăciunel. Este deja târziu, iar eu mai trebuie să pregătesc câte ceva pentru cea de-a doua tură de Crăciun.

– O, nu putem participa și noi la acea tură? întrebă Carina.

Crăciunel clătină din cap.

– O, nu, din păcate nu este posibil. Câteva dintre secretele lui Moș Crăciun trebuie totuși păstrate.

– Păcat! oftă Carina, luă lesa de pe jos și observă că acea căsuță pentru păpuși rămăsese la ea. Rușinată, o lăsă pe masa lui Crăciunel.

Ben băgă nehotărât mâna în buzunar și lăsă și el micuța bicicletă alături de cealaltă jucărie.

– Nu fiți triști! îi îndemnă Crăciunel. Crăciunul se apropie! Dar sper că nu trebuie să primiți exact aceste cadouri. Prefer să iau copiii prin suprindere.

– Nu contează! exclamă Carina. Toate cadourile tale sunt foarte, foarte frumoase.

– O, mulțumesc mult! Moș Crăciun făcu o plecăciune. Voi transmite spiridușilor impresia ta. Iar în caz că, din cine știe ce motiv, nu voi mai fi aici de Crăciun, lăsați ferestrele deschise peste noapte. Cineva vă va aduce un cadou din partea mea. Pe cuvânt de Moș Crăciun!

Cei doi copii se priviră.

– Păi, atunci... zise Ben. El deschise ușa rulotei și se opri nehotărât pe prima treaptă. Acum, acum ți-ai recuperat renul, spuse el.

– Da, cred că nici nu v-am mulțumit încă pentru ajutor, nu-i așa?

– Nu, nu – nu e vorba de asta, se bâlbâi Ben. Voiam să întreb dacă roțile au fost reparate.

Crăciunel încuviință. Ben nu avu curajul să pună următoarea întrebare, dar Crăciunel o cunoștea deja.

– Voi mai rămâne o perioadă aici, zise el. Pentru scurt timp mai rămân.

De ușurare, Ben mai că se răsturnă de pe scara rulotei. Carina stătea un pic nedumerită în spatele său. Ea nu știa nimic despre Valentin Florentin Crăciunescu sau despre urmărirea lui Crăciunel.

– Noapte bună, Crăciunel! spuse Ben. Ajungând pe ultima treaptă, el se mai întoarse o dată spre el. Spui că este posibil să ningă în curând?

Crăciunel ascultă zgomotele care răsunau în noapte.

– Greu, zise el. Ascultați această gălăgie! Oare încotro se îndreaptă toate aceste mașini? Mda, când va veni zăpada, se va face liniște. Crăciunel ridică din umeri. Mașina mea de zăpadă s-a defectat când ne-am prăbușit. Spiridușii o vor repara, însă când lumea este atât de gălăgioasă ca aici există doar o posibilitate de a face zăpada să cadă din cer, iar acea posibilitate este riscantă, foarte riscantă. Păi, să vedem. Crăciunel își bagă mâna în părul ciufulit. Aveți grijă de voi. Pe mâine, dacă doriți!

Le făcu copiilor cu mâna, închizând apoi ușa rulotei.

Carina și Ben stătură tăcuți unul lângă celălalt pe marginea străzii. Carina se ciupi de ureche.

– Ben?

– Da?

Ben privi spre casa părinților săi. La fereastra bucătăriei ardea lumina.

Carina îl trase pe Rex din stradă.

– De ce a spus că mai rămâne puțin aici? Până de Crăciun mai este mult timp.

– Este o poveste lungă, mormăi Ben.

Împreună înaintau pe strada alunecoasă.

– Și acest Valentin cine este? Iar această discuție despre spărgători de nuci care strănută și despre o ușă albă, nu înțeleg nimic. Îmi poți explica despre ce este vorba?

Carina se uită la Ben cu o privire rugătoare.

Ben ridică din umeri. Se aflau în fața unei portițe.

– Nu, răspunse el, împingând portița.

Carina roși.

– De ce nu? întrebă ea încăpățânată.

– Pentru că nu pot! Ben se opri și își scoase cheia de la intrare. Ben cel tăcut, Ben cel fără cuvinte, Ben cel prostuț. El se mai întoarse o dată. Aș încurca totul, înțelegi?

Carina își trecu mâna prin păr.

– Cu siguranță aș pricepe.

Se priviră. Rex mirosi în jurul containerului.

– Bine, zise Ben și deschise ușa casei. Atunci intră.

Un automobil argintiu

Copii simpatici, zise Crăciunel când Ben și Carina plecară. Luă cutia cu cafea din raft și puse apă pe foc.

– Bei prea multă cafea, observă Matilda.

Ea și Emmanuel stăteau împreună cu spiriduşii pe masă, sorbind din băutura lor caldă.

– Ce ai spus? mormăi Crăciunel nedumerit.

– Bei prea multă cafea! repetă Matilda. ți-am mai spus aceasta de o sută de ori.

– Da, da, ai dreptate.

Crăciunel își trecu mâna prin păr încreţindu-și fruntea.

Cei doi îngerași se priviră îngrijorați.

– Te gândesti la Crăciunescu? întrebă Emmanuel.

– Ah, mă gândesc la atât de multe! oftă Moș Crăciun.

Vasul de pe foc țiui puternic. Zgomotul îl trezi la realitate.

– Au! El luă ibricul fierbinte de pe foc și turnă cafeaua într-o cană. Nu trebuie să mă priviți așa. Știu că trebuie să plecăm de aici. Hm, auziți?

Toți iscodiră. Cineva bătu la ușa albă. Cineva strănută. Un râs puternic răsună.

– Crăciunel, în curând te-am prins! murmură o voce.

– Spărgătorul de nuci! tresări Matilda.

– Cap pătrat! zise Barbă-Lată, cel mai gras dintre spiriduși. Ăștia nu ne înspăimântă pe noi, nu ăștia!

– Nu, ai dreptate, zise alt spiriduș fără a părea prea convins.

Matilda se înfioră, iar Emmanuel se holbă la ușa albă de parcă s-ar fi putut deschide în orice clipă.

– Chiar este timpul să plecăm, Crăciunel! râgâi Barbă-Roșie și se servi cu un biscuit. De ce nu dispărem de aici chiar în noaptea aceasta? Doar este totul pregătit pentru plecare!

– Nu! clătină Crăciunel din cap, așezându-se cu băutura sa preferată la masă. Nu, mai rămânem puțin. Altfel, ce le spun copiilor?

– Dacă te vor prinde spărgătorii de nuci ai lui Crăciunescu, nu vei mai spune absolut șnimic! strigă Barbă-Murdară care își merita din plin numele; nu doar barba sa era mânjită de sus până jos cu suc.

– O, încetați, se văită Matilda. Deja mi se face rău de la discuțiile voastre!

Crăciunel băgă mâna în buzunar și scoase un mic telescop creat chiar de spiriduşii săi. Când îl deschise, obiectul deveni lung cât brațul său.

– Emmanuel, poți deschide acoperișul, te rog?

Îngerul dolofan zbură până la tavanul rulotei, deschizându-l. O parte din bolta plină de stele strălucitoare a nopții apăru deasupra capetelor lor. Crăciunel îndreptă telescopul spre cer.

– Hm! Hm, hm! mormăi el.

– Hm! chicoti Barbă-Lată. Am priceput totul!

– O, vorbește odată, Crăciunel! strigă Matilda și zbură pe capul tânărului. Ce ne spun stelele?

– Coboară de acolo, Matilda! zise Crăciunel. Pe umărul meu oricând, dar nu pe creștet!

Matilda zbură jignită înapoi pe masă.

– Soarele e departe, zise el încet. Pașii lui sunt foarte mărunți. Cea mai lungă noapte se apropie. Crăciunel șterse cu mâneca

telescopul și privi din nou spre cer. Avem un viitor bun, bombăni el. Chiar foarte bun. Totuși, nu putem exclude câteva necazuri.

– Câteva necazuri, ha! Cel mai mic dintre spiriduși sări chicotind. Barbă-de-Purice era numele său. Sunt curios ce ne așteaptă, băieți! Haideți să ne întoarcem la treabă!

Unul câte unul spiridușii coborâră de pe masă și se îndreptară spre ușa dulapului.

– V-ați uitat la mașina de zăpadă? strigă Crăciunel în urma lor.

– E totul în regulă, răspunse Barbă-Murdară. Erau doar câteva roțite stricate.

Apoi omuleții dispărură în dulap.

– Emmanuel, poți închide acoperișul, zise Crăciunel. Matilda, cred că ar trebui să le facem lui Ben și Carinei o mică surpriză în seara aceasta!

Moș Crăciun se ridică în picioare și umplu o cutiuță cu cenușă.

– O, nu. Nu vorbești despre licuricii de la Polul Nord, nu-i așa?

Emmanuel își dădu ochii peste cap.

– Ne vor trebui cel puțin trei nopți pentru a-i aduna pe toți din nou! exclamă Matilda.

– Pe lângă asta, licuricii ne pot da de gol foarte ușor! adăugă îngrijorat Emmanuel. Dacă îi zărește unul dintre Moș Crăciunii lui Crăciunescu, știu imediat unde ne aflăm!

– Ah, indiferent! exclamă Crăciunel. Să îmi pierd fiecare bucurie la muncă din cauza acestui tip nesuferit?

– Cum vrei tu, până la urmă tu ești Moș Crăciun aici! zise Matilda și scoase o din dulap casetă de lemn încântătoare.

La miezul nopții, Crăciunel, Matilda și Emmanuel părăsiră rulota.

– Din fericire, nu mă voi mai uda la picioare de data aceasta, zise Crăciunel când încălecă renul.

Fu o noapte frumoasă, clară, iar gerul îi înroși lui Crăciunel nasul. Fără zgomot, asemenea fumului, îl purtă Steluță pe Moș Crăciun, pe când Matilda și Emmanuel zburară din nou din geam în geam, colectând visele copiilor. Mai întâi, Crăciunel trecu pe la casa lui Ben, lăsând câțiva licurici în fața casei. Apoi zbură cu Steluță deasupra acoperișului ascuțit.

– Dreapta, dreapta! exclamă Moș Crăciun, trăgând de hățul animalului, însă Steluță nu putu să renunțe la săritura prin fumul scos de horn.

– O, nu! exclamă Crăciunel, își șterse ochii înlăcrimați și tuși atât de puternic, încât aproape căzu de pe spatele renului. De câte ori trebuie să-ți repet? Moș Crăciunii nu suportă fumul!

Steluță răspunse cu o săritură în aer. Apoi zbură în grădina din spatele casei lui Ben și ateriză în iarbă lângă un pomișor plantat acum câțiva ani de mama copilului. Renul își linse funinginea de pe copitele invizibile. Crăciunel coborî tușind de pe spatele animalului și privi în jurul său.

– Degeaba, bombăni el și scoase cutiuța cu cenușă din sac, aruncând puțin din conținutul acesteia pe iarbă și pe rădăcinile pomulețului.

Apoi deschise caseta cu licurici, murmură un colind și aruncă ființele strălucitoare pe crengile plantei. Mulțumit, își privi munca. Apoi încălecă din nou pe Steluță.

– Cinci acoperișuri mai departe, te rog! zise el renului. Însă nu mai sări peste vreun horn pentru că nu mai primești marțipan două săptămâni, ne-am înțeles?

Steluță făcu doar un semn disprețuitor și se ridică la cer. Lăsară grădina strălucitoare în urma lor și zburară la casa Carinei.

– Ah, aici este simplu! exclamă Crăciunel, privind în jos. Aici trebuie doar să las licuricii să cadă pe jos.

Casa în care Carina locuia împreună cu părinții ei era înconjurată de arbori bătrâni. Crăciunel goli caseta, iar licuricii săi de la Polul Nord căzură asemenea fulgilor argintii pe crengile copacilor.

– Daaaa, astfel este distractiv să fii Moș Crăciun! strigă Crăciunel. Haide, înapoi la îngerași, Steluță! Însă înainte de aceasta, să mai călărim o dată de-a lungul străzii! Renul coborî pe pământ. Apoi se

auzi un tropăit puternic pe Drumul Cetei, pe partea stângă întâi și înapoi pe partea dreaptă. Călare pe ren, Crăciunel aruncă conuri de brad în căsuțele poștale, împrăștie cenușă prin fața caselor și agăță mere roșii de crengile negre.

La poarta casei cu numărul unu îl așteptau îngerașii.

– Puh, am înghețat deja! se văită Matilda, frecându-și fundul rotofei. Unde ați stat atât de mult?

– Ți-am zis să te îmbraci mai gros! răspunse Crăciunel. Și Emmanuel și-a luat hăinuța cu el.

– O, paltonul acela incomod! mormăi Matilda. Îngerașii îmbrăcați în paltoane arată ridicoli. Pe deasupra, sub gluga paltonului îmi alunecă mereu aura.

– Atunci, nu te mai plânge. Crăciunel își deschise cărticica și scoase un creion de sub glugă. Ce ați mai aflat nou?

Emmanuel deschise gura și o închise din nou. În liniștea nopții răsună deodată motorul unei mașini mari, zbârnâind foarte straniu. Sunetul amenințător se apropia.

Îngerii zburară speriați în brațele lui Crăciunel.

– Ei sunt! șopti Emmanuel agitat.

Era alb ca varul la față. Matilda își puse mâinile la gură.

Moș Crăciun călări până la următoarea poartă, șoptind:

– Sari, Steluță!

Dintr-un salt animalul zbură peste poartă, ascunzându-se toți după un tufiș înalt. Mașina se apropie tot mai mult.

– Haideți, uitați-vă, cine este! îi îndemnă Crăciunel pe îngerași.

Cei doi se luară de mână, zburară la marginea boschetului și păndiră atenți.

O mașină mare și argintie străbătea Drumul Cetei asemenea unei pisici care stă la pândă. Când trecu prin fața rulotei lui Crăciunel, opri, și rămase pe loc câteva clipe nesfârșite cu motorul pornit.

Apoi își continuă drumul, înghițită de întuneric. Zgomotul motorului rupea liniștea nopții.

Palizi și tremurând, îngerașii se întoarseră spre Crăciunel.

– O, nu! O, nu! plânse Matilda. O, nu, Crăciunel!

– Era unul dintre Moș Crăciunii lui Crăciunescu! șopti Emmanuel cu voce tremurătoare. Un automobil mare și argintiu care avea un con de brad pe plăcuța cu numărul mașinii și o stea pe capotă. Nu există nici o îndoială, Crăciunel, ne-au găsit!

– Trebuie să plecăm, Nicolas! insistă Matilda. Acum! Altfel, nu vei mai avea cap în curând!

– Prostii! Crăciunel ieși în stradă. Probabil nici nu au observat rulota care se afla între copaci.

– Cum să nu! strigă Matilda. Mașina a oprit exact lângă rulota noastră!

– A coborât cineva? întrebă Moș Crăciun.

Îngerașii clătinară din cap.

– Atunci nu știți dacă era și un spărgător de nuci în mașină, nu-i așa?

– O, cerule! se îngrijoră Matilda, bătând din palme. Crezi că unul dintre acești tipi înspăimântători se află în automobil? Cerule, cerule, cerule!

– Nu știu, zise el. Nu mai știu absolut nimic.

Apoi tăcu. Steluță se întoarse la rulotă. Tropăia nepăsător, încât ai fi crezut că toată situația nu îl privea.

– Crăciunel, trebuie să te ferești! zise Emmanuel. Te rog! Haide să plecăm!

Crăciunel încă tăcea.

Steluță se opri în fața rulotei, întorcând capul nedumerit. Moș Crăciun alunecă de pe spatele renului fără a scoate un singur

cuvânt și urcă scările rulotei. De-abia când stătu în fața ușii, el se întoarse.

– Rămânem aici! zise el. Măcar încă o zi. Iar copiilor nu le spuneți nimic despre acea mașină, ați înțeles?

– Ești nebun, Crăciunel! șopti Matilda.

– Doar știi asta! zise el încet.

Apoi îl trase pe Steluță după el în rulotă. Îngerii îl urmară dezamăgiți, cu aripile plecate.

Necaz

A doua zi, Ben întârzie la școală. Nu reuși să se despartă de minunata priveliște a licuricilor strălucitori. De-abia când tatăl său ieși cu mașina din garaj, băiatul tresări.

– La ce te gândești din nou? strigă tatăl său din mașină. Școala te așteaptă!

Ben se întoarse iute și ieși pe poartă. Bineînțeles că tatăl său nu observase licuricii. El nu putea remarca asemenea minuni. „Cu atât mai bine, gândi Ben. Crăciunel oricum a pregătit această surpriză doar pentru mine." Entuziasmat alunecă de-a lungul străzii. Când trecu prin fața casei Carinei, el se opri brusc. Și fata primise licurici. Gelozia îi fură o mare parte din bucurie.

„Mda, Moș Crăciunii trebuie să fie corecți", se gândi el. Acest gând îl liniști puțin. Băiatul își petrecu întreaga oră de germană desenând Moș Crăciuni și îngerași mici și dolofani pe suprafața băncii. Apoi avu sportul, singura materie la care se pricepea cu adevărat, și urmă ora de matematică.

„Imediat mă duc la Crăciunel, îi trecu copilului prin minte. Imediat", iar ochii săi țintiră ceasul. Când clopoțelul sună în sfârșit anunțând sfârșitul orelor, ghiozdanul lui Ben era deja pregătit.

Afară, în fața porții, Ben intră din greșeală în Mike care tocmai îl imita pe profesorul său de matematică spre amuzamentul a doi, trei colegi.

– Hei, de unde aveți iluminația aceea grozavă din curte? întrebă el.

– De la Moș Crăciun! mormăi Ben și dori să treacă, însă Mike se puse în calea sa.

Ben era cu un cap mai mare decât Mike, fiind și mai puternic. Deja din clasa întâi cei doi nu se plăcuseră. Însă Ben nu își permitea să îl bată pe asul matematicii din clasa lui, deoarece el nu era deloc bun la acea materie. Copiatul era singura salvare a lui Ben, iar Mike știa asta.

– Ah, tu încă mai crezi în Moș Crăciun? întrebă el și rânji.

Rânjea neîncetat, deoarece astfel toată lumea avea ocazia să îi admire dintele de aur poziționat în stânga, sus.

– Desigur.

Ben îi aruncă o privire întunecată.

– Aha. Și de ce ai primi tocmai tu steluțe de la el? îl cunoști cumva personal?

– Exact.

Ben îl împinse pe glumeț la o parte, însă Mike se ținu de geaca lui.

– Băiatul acesta îl cunoaște pe Moș Crăciun! Vai, așa ceva! Pe care? Pe acela din magazin sau pe acela de la farmacie?

– Pe cel adevărat, mârâi Ben. Dă-mi drumul.

Mike ridică batjocoritor din sprâncene. Ceilalți trei ascultară.

– Pe adevăratul Moș Crăciun! Aha, pe acela gras cu barbă care strigă mereu „iuhuuh" și este puțin prostuț? La acela te referi?

– Nu este gras. Ben își căută agitat cuvintele. Nu are barbă și cu siguranță nu este prostuț.

– Doamne, acesta a fost un discurs întreg față de cât de mult vorbești tu de obicei. Mike privi în jurul său, căutând să atragă

spectatori. Îl consideri pe tatăl tău Moș Crăciun? Atunci trebuie să îți explic câte ceva!

Ben se simți din ce în ce mai nervos. Din când în când i se întâmpla astfel. Atunci nu mai reușea să gândească deloc clar, iar limba sa devenea atât de grea, încât ar fi preferat să o scuipe.

– Încetează cu prostiile! exclamă el. Vei vedea!

Asul în matematică rânji mulțumit. Între timp se adunaseră mai mulți care urmăreau cearta.

– Este tot mai interesant ce spui! și ce voi vedea, dacă am voie să întreb?

Ben nu găsi răspunsul la această întrebare. Stătu mut în fața lui Mike. Niciodată nu l-ar fi luat pe Mike cu el la Crăciunel, niciodată nu i-ar fi arătat spiridușii și îngerașii. Niciodată. Mai bine îl considerau toți un idiot.

– Despre zăpadă ce părere ai? întrebă cineva din mulțime. Va ninge atât de puternic, încât nu vei mai reuși să deschizi ușa de la intrare. Moș Crăciun va avea grijă de aceasta.

Carina se afla deodată lângă Ben, zâmbindu-i sfioasă.

– Hei, șoricica! Mike pierdu pentru un moment firul, însă aceasta nu dura niciodată mult în cazul său. Tu nu aveai steluțe din acelea în grădină? întrebă el. Și tu îl cunoști pe Moș Crăciun personal?

Carina îl privi pe Ben.

– Voi doi sunteți un cuplu, nu-i așa? rânji Mike.

Ben nu mai fusese niciodată atât de tentat să îl lovească pe vorbăreț. Mike privi către cer.

– Ce părere ai despre un nou pariu, colegule? Hm? Eu consider că nu va exista acel miracol legat de zăpadă. Dacă am dreptate și nu ninge în următoarele cinci zile, să zicem, atunci, rânji băiatul, atunci mă duci în spate prin curtea școlii în pauza mare și strigi: „Moș Crăciun este mort". În cazul în care câștigi, te car eu în spate, iar tu ai voie să strigi ce dorești. Pe deasupra, darnic cum sunt, îți permit să mai copiezi o dată de la mine în timpul lucrării. Este o ofertă bună? Accepți pariul?

Ben nu răspunse.

– Aha! Mike se strâmbă batjocoritor. Atunci, nu există Moș Crăciun, nu-i așa? Chicotind, îl lovi pe Ben peste umăr. Nu fi supărat. Majoritatea știu asta deja la trei anișori.

– Accept! bombăni Ben și îi împinse lui Mike mâna. Adică pariul, îl accept.

Mike clătină mulțumit din cap.

– Colegule, deja mă bucur. Adică, adică.

Adora să-l imite pe Ben. Spectatorii chicotiră.

– Ne vedem la călăritul promis! Salută-l pe Moș Crăciun din partea mea!

Râzând, părăsi curtea școlii. Ben rămase pierdut pe gânduri. Simți cum Carina se uită la el.

– Nu ar fi trebuit să spun asta, nu-i așa? întrebă el încet. Nu trebuia să spun nimic despre zăpadă.

Ben ridică din umeri.

– Doream doar să te ajut împotriva acestui, acestui...

– Nesuferit! mormăi Ben. Este un nesuferit, dar este bun la matematică.

Împreună parcurseră curtea școlii, iar apoi Drumul Cetei.

– Îi vei povesti lui Crăciunel despre pariu? întrebă Carina.

Înaintară până când ajunseră la casa Carinei.

– Vii cândva să îmi faci o vizită? întrebă fata. Încă nu cunosc mai pe nimeni din această zonă.

– Să vedem, bombăni Ben. Ce aș putea să... ăăă joc cu o fată?

– Nu pot ajunge astăzi la rulotă decât mai târziu, zise Carina. Trebuie să învăț pentru o lucrare de control.

– Păi, atunci, pe mai târziu! răspunse Ben, se întoarse și plecă.

Înainte de a merge la Crăciunel, dorea să treacă pe-acasă să ia cizmele pe care tatăl său nu le purta niciodată, ca lui Moș Crăciun să nu-i mai înghețe picioarele.

– Ben? strigă mama sa de sus.

– Trebuie să plec imediat! răspunse Ben.

Cum de se întorsese deja de la serviciu? Luă grăbit cizmele din dulap.

– Am plecat mai devreme, deoarece mă durea capul îngrozitor, explică mama. Privește puțin pe măsuță.

Ben privi și îngheță. Pe masă erau trei bilete de avion. I se făcu rău, se simți de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac. „Copiii nu pot comenta nimic", gândi el.

– Cu siguranță îți va plăcea! exclamă mama lui Ben.

De la geam se zăreau steluțele strălucitoare ale lui Crăciunel. Băiatul se enervă din nou. Închise ochii. Îl durea capul. Privi spre birou și dădu cu piciorul în el.

– Nu... vin... cu... voi! strigă el. Mă îmbolnăvesc. Îmi rup un picior, iau râie!

Apoi luă cizmele sub braț și fugi din casă.

O idee trăsnită

Când Ben bătu la ușa lui Crăciunel, inima îi bubuia în piept.

– Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Moș Crăciun când îl pofti înăuntru. Ești atât de alb la față!

– Nimic, mormăi Ben. Poftim, cizmele sunt pentru tine.

– O, mulțumesc! zise Crăciunel și își privi cizmele învechite și uzate. Foarte drăguț din partea ta, însă pe acestea nu le pot folosi. Moș Crăciunii poartă doar anumite cizme confecționate de spiriduși. Fiecare Moș Crăciun poartă perechea sa de cizme o viață întreagă. Numai când doarme se descalță, iar atunci doar de nevoie.

– Aha, păi atunci...

Ben luă cizmele înapoi.

– Te rog, stai jos! spuse Crăciunel și se întoarse la scaunul său.

Tocmai agăța clopoței de hățul renului. Ben se așeză cu el la masă și servi un biscuite.

– Nici nu-i de mirare că băiatul îți aduce cizme noi, strigă Matilda care stătea cocoțată pe dulap. Îngerașii făceau fundițe. Până la piept stăteau printre benzi colorate. Nu îți îngrijești cizmele, Crăciunel. Privește-le!

Rușinat, acesta șterse pielea cizmelor cu mâneca.

– Da, da, știu, mormăi tânărul.

– Devine periculos când un Moș Crăciun se descalță, explică Emmanuel, legând un fir argintiu de o fundă roșie. Știai, Ben?

– Ah, nu îi spuneți iar băiatului povești de groază! interveni Crăciunel.

– De ce să fie povești de groază? întrebă Matilda. Doar sunt adevărate. Dacă își pierde cizmele, un Moș Crăciun se transformă în exact 24 de secunde în ciocolată! Îi explică Matilda lui Ben.

– Astfel i-a făcut Crăciunescu pe ceilalți șase Moș Crăciuni să dispară, zise Emmanuel supărat. Spărgătorii de nuci le-au luat cizmele, Crăciunescu folosindu-le drept sfeșnice.

Ben se înfioră. Se uită la cizmele lui Crăciunel.

– După cum vezi, eu încă mai am perechea mea, zise Moș Crăciun. Așa că pentru ce discutăm toate acestea? Mai bine ne povestești ce ai mai făcut astăzi.

– O, nimic deosebit. Ben privi pe geam afară, observând cerul întunecat. În legătură cu zăpada...

Moș Crăciun puse acul deoparte și ridică privirea.

– Ți-ai dori zăpadă, nu-i așa?

Ben încuviință.

– Mda, știi, există o soluție, dar...

Crăciunel clătină gânditor capul.

– Nu! exclamă Matilda. Nu, Crăciunel, nu!

– Trebuie să descuiem ușa albă, explică tânărul. În Țara Crăciunului există suficientă nea. Trebuie să conectăm mașina de zăpadă la un furtun și la un horn, furtunul făcând legătura cu Țara Crăciunului. Foarte simplu. Așa am procedat înainte mereu. Până când spărgătorii de nuci ai lui Crăciunescu au devenit un pericol.

Crăciunel agăță ultimul clopoțel de hăț, apoi îl atârnă pe acesta de perete.

– Iar dacă, adică, dacă aș face-o eu? Dacă aș pătrunde eu în țara Crăciunului?

Ben îl privi întrebător.

– Nu. Nu, nu! exclamă Matilda. Ce idee trăsnită!

– Nu e atât de trăsnită ideea, spuse Emmanuel. Draga mea, tu știi că oamenii lui Valentin caută Moș Crăciuni. Probabil că pe un copil nici nu l-ar observa.

– Posibil! Dar dacă îl vor observa?

Matilda scutură indignată din cap.

– Pe oameni nu îi pot transforma în ciocolată, zise Emmanuel. Nu cred.

– Așa, deci nu crezi. Așa, așa.

– Eu aș încerca cu plăcere, zise Ben.

Crăciunel îl privi îngândurat.

– Atât de important este pentru tine puțin omăt?

– Omătul... Ben își plecă rușinat capul. Omătul va dovedi ceva.

– Ce?

– Faptul că există Moș Crăciun.

– Aha. Serios?

Ben încuviință roșind.

Crăciunel încă îl privea, însă nu puse nici o altă întrebare.

– Cum vrei, zise doar. Însă nu te voi lăsa să intri singur în țara Crăciunului.

Ben sări în sus de bucurie.

– Mă întorc îndată, exclamă el. Mulțumesc! Mulțumesc mult!

Apoi dispăru pe ușa rulotei.

– Ce băiat trăsnit, bombăni Moș Crăciun. Așa un copil trăsnit!

– La fel de trăsnit ca tine, completă Matilda. Ar fi un Moș Crăciun bun.

Ben reveni zece minute mai târziu – împreună cu Rex și Carina.

– Frumoase întăriri, nu zic nu! oftă Matilda.

Crăciunel aduse mașina de zăpadă și un furtun roșu din atelier.

– Trebuie să înfigeți furtunul în omăt până când zăpada atinge inelul auriu, le explică Moș Crăciun copiilor. Dacă avem noroc, găsim suficientă zăpadă chiar la intrare.

– Iar dacă ne aflăm pe Lacul Crăciunului? știi bine că în acel loc omătul niciodată nu este destul, comentă Matilda.

– Da, da, spuse Crăciunel. Dar de ce să avem din nou ghinion? Adu-le copiilor două paltoane de spiriduși, te rog! și mănuși! Cu siguranță vor avea nevoie de ele.

Matilda se îndreptă supărată spre atelier și reveni cu două paltoane micuțe și mănuși de mărimea monedelor.

Crăciunel le atinse cu vârful degetului, iar obiectele începură să crească.

– Ajunge! exclamă el, atingându-le. Probați-le!

Mărimea era exactă. Copiii se îmbrăcară.

– Când ați înfipt furtunul în nea, explică Moș Crăciun, vă întoarceți imediat la rulotă. Instantaneu, ați înțeles?

Copiii înțeleseră.

– Mașina trebuie să funcționeze șapte minute, spuse Crăciunel. Apoi tragem furtunul înapoi și încuiem ușa. Șapte minute.

– Șapte minute nu sunt mult, remarcă Ben.

– Șapte minute pot fi foarte lungi, răspunse Crăciunel, conectând mașina la hornul rulotei. Apoi descurcă furtunul roșu, conectă un capăt la mașina de zăpadă, trăgând capătul opus până în fața ușii vopsite în alb.

– Mașina aruncă zăpada singură în toate direcțiile? se interesă Carina.

Crăciunel clătină zâmbind din cap.

– Nu, este puțin mai misterios decât îți imaginezi tu. Însă nici măcar mie nu vor să îmi dezvăluie spiridușii secretul pe care îl protejează ca pe căciulițele lor.

Își lipi ureche de ușă, chemând îngerașii la el.

– Matilda, Emmanuel, puteți pândi și voi puțin?

– Este o idee proastă! zise Matilda, culcându-și urechea mică pe suprafața albă.

– Nu aud nimic, constată Emmanuel. Dar tu, draga mea?

Matilda clătină din cap.

– Totuși, nu îmi place.

Ben se uită la Carina.

– Să începem?

Ea răspunse afirmativ. Gluga îi acoperea aproape întreaga față.

– Bine. Crăciunel scoase cheia din buzunar. Atunci voi descuia acum. Emmanuel, te rog, anunță piticii! Să stea cuminți.

Emmanuel zbură. Însă Matilda îl ținu pe Moș Crăciun de mânecă.

– Nu face asta, Nicolas! zise ea. Acolo se poate întâmpla orice. Nu mai este țara noastră, acum este teritoriul lui Valentin Florentin Crăciunescu.

– Ah, este țara Crăciunului. Crăciunel deschise primul lacăt. Și așa va rămâne mereu. Acești copii își doresc zăpadă și trebuie să o primească. Se va sfârși totul cu bine.

– V-am avertizat, zise Matilda.

Vocea ei răsună puternic.

Însă Crăciunel clătină doar din cap, desferecând următorul lacăt.

– Copiii trebuie să creadă în continuare în Moș Crăciun, zise el. Și îți spun, Matilda, dacă mai continuă mult ceea ce face Crăciunescu, nici un copil nu va mai crede în existența lui Moș Crăciun. Apoi deschise cel de-al treilea lacăt și scoase atent papucul spiriduşului din gaura cheii, introducând cheia mare. Întrebător, îi privi pe copii.

– Descuie, zise Ben.

Ușa pârâi de două ori, apoi se deschise larg.

Țara Crăciunului

Gerul pătrunse în rulotă, fulgi de nea căzură pe jos. Crăciunel deschise ușa încă puțin și scoase capul afară. Copiii priviră curioși de sub brațul său lumea necunoscută dar nu zăriră decât alb și negru. Mii de fulgi de zăpadă cădeau din cerul întunecat. Era noapte în țara Crăciunului.

– Nici o urmă de picior, șopti Crăciunel. Hadeți, afară cu voi!

Ben și Carina apărură din spatele lui Moș Crăciun și săriră din rulotă. Se afundară până la glezne în omăt. Fulgi mari le acoperiră paltoanele, în următorul moment fiind albi asemenea restului ce îi înconjura. Ben aruncă o privire în jurul său. Ochii săi nu găsiră nimic, nici un copac, nici un tufiș, nici o fereastră luminată în întuneric. Doar în depărtare zări munți foarte înalți și straniu de ascuțiți. Rex își scoase capul printre picioarele lui Crăciunel și lătră.

– Tu rămâi aici! exclamă Carina. E mult prea frig pentru tine.

– Poftim!

Crăciunel îi aruncă lui Ben furtunul, privind îngrijorat în jurul său.

Ben trase de furtun, înfigându-l în zăpadă. Furtunul se opri cu mult înainte ca inelul de aur să se afunde în zăpadă.

– Nu este destul de adâncă zăpada! exclamă Ben. Trebuie să fie gheață dedesubt!

– Ne aflăm pe Lacul Crăciunului! exclamă Matilda. Am știut eu!

– Ghinion, ghinion, doar ghinion! oftă Moș Crăciun și strănută în aerul rece.

– Cheamă copiii înăuntru! exclamă Matilda agitată. Cine știe cât de îndepărtat este țărmul!

Încruntat Crăciunel privi în întunericul depărtat.

– Are dreptate, zise el. Veniți înapoi. Este prea primejdios.

– De unde!

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Ben luă furtunul și se îndepărtă. Carina îl urmă.

– Fiti atenți! răsună glasul lui Crăciunel în urma lor.

Copiii înaintară pas cu pas, târând furtunul după ei. Carina călcă, pe cât posibil, pe urmele lui Ben, ținându-se aproape de el. Mereu trebuia să își șteargă fulgii de pe față. Gerul era aspru, însă nu simțea încă frigul. „Fără paltoanele spiridușilor am fi fost sloi de mult", se gândi ea, privind în urmă. Furtunul îi urmări asemenea unui șarpe, devenind din ce în ce mai lung, o creație miraculoasă a piticilor.

– E atât de liniștit! șopti Carina. Crezi că este mereu așa?

Ben ridică din umeri, făcând un semn spre stânga.

– Privește. Acolo a crescut stuf din zăpadă. Vezi?

Carina zări papura.

– Într-adevăr, acolo trebuie să fie țărmul. Și se văd movile de zăpadă.

Ben înaintă hotărât. Picioarele îi tremurau din pricina efortului depus, însă nu era timp de odihnă. Carina se mai întoarse o dată. Rulota rămăsese departe în urmă. Deasupra ușii larg deschise văzu un felinar. Matilda aprinsese o lanternă. Când ajunseră la trestie, mersul deveni și mai obositor. Furtunul se agăță în paie, iar Ben se împiedică neîncetat de pietre și crengi uscate, ascunse

sub zăpadă. Apoi omătul deveni mai adânc. Când zăpada îi ajunse la genunchi, Ben se opri.

– Putem încerca aici, spuse el.

Carina privi neliniștită în jur. Însă nimic nu deranja liniștea rece. Doar inima îi bătea în ureche.

– Acești munți, mormăi ea. Par foarte stranii. Nu ți se pare?

Ben nu îi dădu nici un răspuns. Era prea preocupat să afunde furtunul în omăt. Carina îl ajută, privind neîncetat în jur.

– De data aceasta ajunge, zise băiatul.

– Repede, șopti fata. Presimt că ne urmărește cineva!

– Imediat am terminat! mormăi Ben. Mai lipsesc doar câțiva centimetri până la inelul de aur.

– Ben, acolo este ceva! ciripi Carina. Haide să ne întoarcem.

– Ce să fie? Prostii! Încă o apăsare, și furtunul se afundă suficient în nea. Am reușit! exclamă Ben.

Rex lătră deodată. Mai întâi lătră, apoi urlă ca un lup. Răsună înspăimântător în tăcerea nopții.

– Mi-e frică, șopti fata.

În spatele copiilor trosni ceva. Carina se întoarse și țipă. Ben scăpă furtunul.

Munții ascuțiti se clătinară. Omătul alunecă în jos, și spărgători de nuci uriași și înspăimântători ieșiră la iveală. Gurile lor roșii se deschideau și se închideau neîncetat. Scrâșneau din dinți, scuturându-și brațele de nea. Picioare lungi cu cizme strălucitoare se ridicară drepte în aer. Spărgătorii de nuci îi fixau pe copii cu ochii lor necruțători.

– Fugi! strigă Carina, împingându-l pe Ben.

Iar acesta alergă, alergă pentru a-și salva viața. O auzea pe Carina gâfâind și scârțâitul pașilor săi în zăpadă. Lumina de deasupra rulotei lui Crăciunel se mișca de sus în jos în fața ochilor săi.

– Alergați! îl auzi el pe Crăciunel strigând. Alergați!

Carina se împiedică și căzu în omăt. Ben o trase sus și alergară apoi împreună prin trestia țărmului. Ben gâfâia. El era un alergător bun, însă Carina rămânea tot mai mult în urmă. Cu pași rigizi, spărgătorii de nuci se apropiau de ei. Gheața se cutremura sub pașii lor. Ben se întoarse la Carina, trăgând-o după el.

– Astfel nu vom reuși, strigă fata. Dă-mi drumul!

Ben continuă să tragă de ea. Pașii din urma lor se apropiau tot mai mult, însă acum li se adăuga un sunet nou.

– Iuhuuuu! strigă Crăciunel. Huuuuuh!

Cu paltonul fluturând și cu o făclie în mână, el galopă pe gheață spre ei. În țara Crăciunului, Steluță nu era invizibil. Ca fulgerul se grăbea pe gheața alunecoasă. Crăciunel îl apucă mai întâi pe Ben, apoi o luă și pe Carina, urcându-i pe spatele renului.

Mirosul unui Moș Crăciun adevărat îi gâdilă la nas pe spărgătorii de nuci, aceștia începând să strănute îngrozitor. Dar nimic nu-i putea opri. Fără a sta o clipă pe gânduri, își continuară drumul scrâșnind din dinți.

– Dispăreți! exclamă Crăciunel, atacându-i cu făclia sa care aterizează în zăpadă, în fața ghetelor negre, fără ca focul să se stingă.

Dimpotrivă, flacăra se aprinse și mai tare.

– Vă salută spiridușii! le transmise Crăciunel. Acesta este un cadou special pentru voi, capete de lemn!

Uriașii încremeniră. Steluță țâșni înapoi în rulotă. Cu un salt imens intră pe ușa albă. Acolo îi așteptau pe poziții zece spiriduși. Iute apucară furtunul, trăgându-l înapoi în rulotă.

– A fost destul timp înfipt în zăpadă? întrebă Ben rămas fără aer.

– Da, mașina de zăpadă funcționează acum! exclamă Emmanuel.

– O, grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Matilda. Vin, vin!

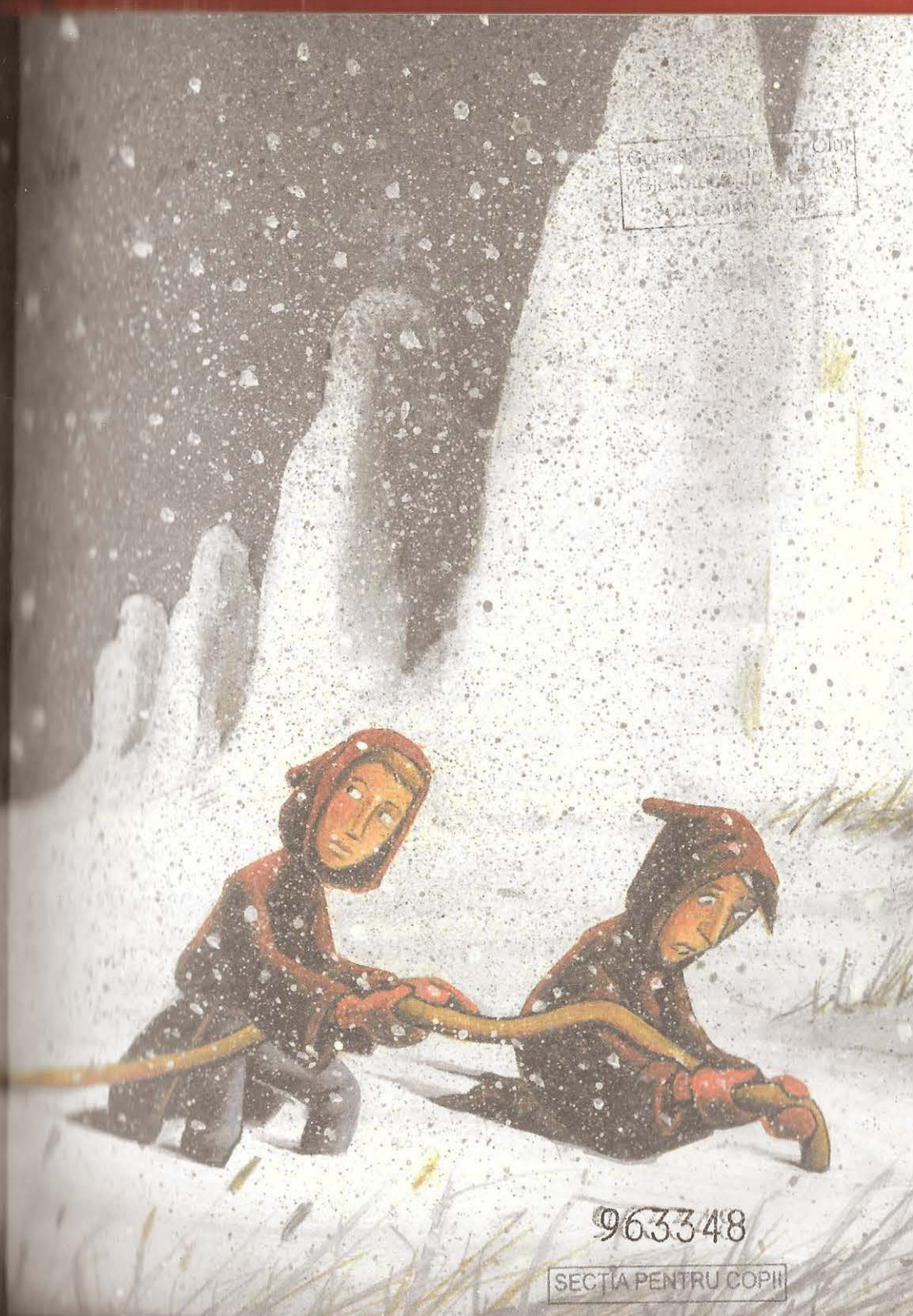

963348
SECȚIA PENTRU COPII

Spărgătorii de nuci ocoliră făclia aruncată de Crăciunel și se apropiară de rulotă. Unul dintre uriași călcase pe furtun, însă piticii traseră cu atâta forță, încât omul de lemn își pierdu echilibrul și se prăbuși în omăt.

– Gata! exclamară cu toții în cor.

Emmanuel trânti puternic ușa albă. Matilda o încuie, mâinile tremurându-i pe zăvor.

– Papucelul de spiriduș! Crăciunel sări de pe spatele renului. Repede, astupați gaura cheii cu el!

De-abia reuși Emmanuel să facă aceasta, iar spărgătorii de nuci se loviră de rulota lor.

– Nicolas Crăciunel, răsună o voce. Nicolas Crăciunel, ieși afară!

Nici unul dintre cei aflați în rulotă nu scoase un sunet. Ținându-și respirația, priviră cu toții spre ușa albă.

– Crăciunel, te vom prinde! amenință glasul. Ai încălcat Legea Marelui Sfat al Crăciunului. Nu mai ești un Moș Crăciun!

Crăciunel se enervă.

– Sunt ultimul Moș Crăciun! strigă el. Sunt ultimul și voi rămâne ultimul! Ai auzit, cap pătrat!?

– Crăciunel, șopti Matilda. Nu începe și tu cu insultele.

Însă Crăciunel era de neoprit.

– Transmiteți-i acestui Crăciunescu gras că nu mă va găsi niciodată, chiar dacă trimite toți oamenii săi cu capete de lemn după mine! Va muri înainte de a mă găsi acest nemernic, acest hoț al Crăciunului, acest înșelător de copii, acest ucigaș de spiriduși!

Obosit, se trânti pe următorul scaun.

– O, Crăciunel! oftă Matilda, însă spiridușii și copiii zâmbiră.

Chiar și Emmanuel zâmbi scurt. Afară se făcu liniște, o liniște îngrozitoare.

– Nu pleacă! șopti Carina.

La toate colțurile rulotei se auziră sunete stranii. Apoi vehiculul se clătină puternic. Copiii și spiridușii se rostogoliră pe jos, Steluță se prăbuși, îngerașii se loviră de pereți, iar Crăciunel se ținu de mașina de zăpadă.

– Ne doboară! exclamă Ben.

– Nu vor reuși! răspunse Crăciunel. Suntem prea stabili în lumea voastră. Însă vor să ne sperie puțin.

– Au reușit deja!

Carina se lovi cu capul de o măsuță, prinzând două ceșcuțe. Rulota veche scârțâi, însă reuși să opună rezistență.

Spărgătorii de nuci se plictisiră deodată. Cu o bușitură lăsară rulota să cadă la loc pe roți și plecară. Toți cei prezenți în rulotă ascultară înfricoșați pașii grei ai uriașilor. Doar când nu se mai auzi nici un sunet, nici un pas, nici o scârțâitură, nici un râset, ei se ridicară în picioare, privind în jur.

Crăciunel oftă și ridică un obiect spart de pe jos.

– Avem multă treabă, dragii mei. Nici nu mă încumet să deschid ușa atelierului.

– N-ați vrut să mă ascultați! exclamă Matilda, strângând cioburile rămase din vasul ei preferat care se spărsese. Nu, mereu știți totul mai bine decât mine!

– Îmi cer scuze! mormăi Ben.

Tot ce supraviețuise prăbușirii rulotei pe Drumul Cetei se stricase acum. Cana lui Crăciunel, majoritatea lămpilor, micuțele ceșcuțe ale spiridușilor și farfuriile frumoase ale Matildei.

– Ne pare tare rău! șopti Carina care încă mai stătea pe podea.

De pe paltonul ei de spiriduș se scurgea încet zăpada topită.

– Ah, eu sunt vinovatul, zise Moș Crăciun. Trebuia să știu ce va urma. Ridică un ghiveci spart. Dar știți ceva? A fost distractiv să-i supărăm pe acești indivizi. Nu am dreptate?

– Distractiv? Asta numești tu distracție?

Nervoasă, Matilda îi ținu o ceașcă făcută țăndări în fața nasului.

– Dar, Matilda. Crăciunel îi trecu cu vârful degetului prin păr. Acestea sunt vase de îngeri, de aceea se lipesc mereu la loc de la sine. Nu, nu, fețele lor nedumerite când stăteau în fața focului... chicoti el. A fost foarte haios!

– Iar cu zăpada cum rămâne? întrebă Carina, arătând cu degetul către mașina de zăpadă care se afla pe masă. Cu siguranță nu am stat suficient timp afară, nu-i așa?

– O! Crăciunel ascultă sunetul produs de mașinărie. S-ar putea să fie suficient cât ați stat. Poate zăpada nu va fi de zece metri, însă sunt convins că va ninge. O, da, chiar în noaptea aceasta!

– Deja în această seară? întrebă Ben uimit.

După toate câte se petrecuseră, nici nu îi venea a crede această știre minunată. Crăiciunel făcu un semn afirmativ.

– Iuhuu! exclamă Carina, sări în aer și începu să danseze de bucurie în jurul lui Steluță.

Însă Ben se gândea doar că va ninge, iar el va trebui să plece cu părinții săi într-un loc cu soare.

Zăpadă

Crăciunel avu dreptate. La patru dimineața începu să ningă. La început căzură doar câțiva fulgi pe pământul uscat. Apoi deveniră atât de mulți, încât tot cerul păru a fi compus din fulgi de zăpadă. Atât acoperișurile, cât și crengile negre și asfaltul gri se albiră. Zăpada căzu, iar lumea deveni mai liniștită. Când Ben se trezi la ora șapte, zăpada atingea peste o jumătate de metru. „Ne dăm cu sania, ne batem cu bulgări de zăpadă, se gândi Ben. Patinăm și facem oameni de zăpadă!“ Fluierând, ieși din pat și coborî în bucătărie.

Părinții săi nu erau așa de încântați.

– Așa o mizerie! Tatăl lui Ben tocmai își încălța cizmele. Ben, te rog să ieși cu mine afară. Trebuie să cureți zăpada de pe mașină în timp ce eu mătur omătul de la intrare. Haide, haide, mă grăbesc!

– Da, da, bombăni copilul, se îmbrăcă și ieși pe ușă.

Încă ningea. Ben se opri uimit în loc, lăsând fulgii moi să îi atingă obrajii.

– Ce faci acolo?! exclamă tatăl său, împingând zăpada din fața garajului. Vrei să degeri? Dumnezeule, ce mă bucur că vom pleca în curând de aici!

Zâmbetul de pe fața lui Ben dispăru asemenea străzii sub zăpada grea. Băiatul nemulțumit zgârie gheața de pe parbriz.

– Privește aici! Tatăl său stătu cu lopata în mână în fata porții, împingând omătul în stradă. Nici să curăț strada nu reușesc! Grozav! Cum să ajungi în asemenea condiții la timp la muncă??

Ben chicoti.

– Într-adevăr, tare amuzant! Tatăl aruncă lopata pe jos. Oare de unde a apărut acest sclipici urât pe crengile copacilor? Ce idei poate avea mama ta!

Bărbatul se apropie de tufișul în care Crăciunel lăsase licuricii.

– Lasă-i în pace! strigă Ben, însă tatăl scutură deja o creangă.

Licuricii lui Crăciunel zburară.

– Nu! exclamă Ben, trăgând de mâneca tatălui său. Nu, lasă-i, sunt ai mei!

– Aha! Grozav! Atunci fă cumva să dispară acel sclipici! Nu te gândești că așa ceva ar putea strica bunătate de plantă scumpă? Ce mai este și asta? Bărbatul își ridică mâna spre crengile mai înalte. Se întinse, se aplecă, își pierdu deodată echilibrul și alunecă pe gheață. Auuuu! exclamă el. O, piciorul meu, piciorul meu!

Speriat, Ben îngenunche în zăpadă lângă tatăl lui. Mama veni repede la cei doi.

– Ce se petrece aici?

Tatăl lui Ben se strâmbă.

– Am alunecat, explică acesta.

– În timp ce curățai omătul? întrebă femeia.

– Nu, bineînțeles că nu! Întreabă-l pe dragul nostru fiu! Mă ajutați să mă ridic în picioare sau trebuie să și înghet aici?

Sprijinindu-se de soția și de fiul său, bărbatul șchiopătă înapoi în casă. Strâmbându-se de durere, se lăsă să cadă pe fotoliu.

– Haide, Ben! zise mama. Mănâncă iute ceva! Trebuie să ajungi la școală. Cel mai indicat ar fi să îl duc pe tatăl tău acum la spital!

– Și-a rupt ceva? întrebă copilul.

Mama sa ridică din umeri.

– Poate și-a scrântit piciorul. În orice caz, s-ar putea să fie nevoie de ghips, aceasta însemnând... Ea oftă. Adio călătorie, facem Crăciunul în frig!

Lui Ben nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Așa un ghinion! îl auzi copilul pe tatăl său. Ce ghinion, ghinion, ghinion!

Un sentiment de bucurie crescu în sufletul lui Ben. Ar fi putut să danseze, să cânte, să explodeze de fericire, chiar dacă se rușina de ceea ce simțea.

– Nu pari foarte trist, remarcă mama.

– Nu, mormăi Ben, dispărând în bucătărie.

Un Moș Crăciun fals

Crăciunel se trezi speriat din somn, deoarece rulota se clătină. Căscând, se ridică din patul său moale și privi pe fereastră. Un bulgăre de zăpadă se turti de geam, exact în fața sa.

Crăciunel zâmbi. Peste strada înzăpezită copiii alergau cu brațele întinse pentru a prinde fulgii căzători și se înarmau cu bulgări de zăpadă. Mașinile stăteau în stradă asemenea unor gândaci degerați, proprietarii lor îndreptându-se către stația de autobuze. „Cu siguranță nici autobuzele nu funcționează", se gândi Crăciunel. Câțiva adulți curățau omătul de pe șosea, însă fulgii cădeau mai iute decât reușeau să strângă aceștia. Copiii le smulseră lopețile din mâini și plecară cu ele.

„Minunat", se gândi Moș Crăciun. Puse apă la fiert fredonând un cântecel și-și îmbrăcă pantalonii. Mașina de zăpadă încă zbârnâia, așezată pe masă. Din atelier se auzeau bubuituri de ciocan; zăpada îi făcuse fericiți pe spiriduși.

– Matilda, Emmanuel, treziți-vă! le strigă Crăciunel și luă o cutie cu turtă dulce de pe raft, precum și singurul pahar care supraviețuise obstacolelor.

Cioburile vaselor de îngeraș se uniseră peste noapte, însă acum cana Matildei avea două toarte, iar cea a lui Emmanuel nici una. Crăciunel le puse pe masă, umblând apoi la ceas. „Poate va fi un Crăciun frumos în final, își zise. Nu trebuie să ne pierdem speranța." Îngerașii apărură somnoroși la masă.

– O, încă mai ninge? întrebă Emmanuel, turtindu-și nasul de geam.

Matilda luă un vas de pe raft.

– Da, în curând va fi totul ca împachetat în vată. Auziți? Deja e mult mai liniștit.

– Ah, ce noroc! zise Matilda. Măcar a meritat întreaga agitație de ieri. Cât pe ce să mor de spaimă!

– Ah, Matilda, îngerii nu pot muri, răspunse Crăciunel, turnându-și cafea în cană.

– Am spus „cât pe ce". Îmi poți lăsa puțină apă fierbinte, te rog?

– Încă trei zile, mormăi Moș Crăciun. Încă trei zile până de Ajun. Roțile au fost reparate, renul a fost recuperat, însă aș prefera să rămânem aici.

Matilda tocmai dori să răspundă când cineva bătu puternic la ușă. Cei trei se speriară, însă era doar Ben. Venise cu sufletul la gură.

– Crăciunel! exclamă băiatul. Crăciunel, a mai apărut un Moș Crăciun!

Matilda scăpă vasul de spaimă. Căzu pe jos, spărgându-se în mii de bucățele.

– Unde? întrebă Crăciunel.

– La capătul străzii. Ben trase aer în piept, căutând cuvintele potrivite. Obosit, se așeză pe un scaun. Din cauza zăpezii mașinile nu pot porni. Chiar și școala a fost închisă, însă, însă acesta străbate străzile în viteză. Are ceva ciudat pe capota mașinii.

– O, o, o, ne-au prins! exclamă Matilda îngrozită. Acum te vor descălța de cizme, Crăciunel, și te vor transforma în ciocolată! Iar pe noi ne vor transforma în decorațiuni de sezon! O, o!

– Matilda, încetează! Crăciunel merse la geam, privind afară. Nu îl zări pe celălalt Moș Crăciun, însă mașina acestuia se afla la câțiva metri depărtare la marginea drumului. Nici un fulg nu se

lipea de tabla argintie, dispărând pur și simplu la atingerea suprafeței automobilului.

– Prietenul meu, dorești o ciocolată caldă?

Crăciunel îi oferi lui Ben biscuiți proaspeți.

– Nu poți pregăti acum ciocolata caldă! exclamă Matilda. Ți-ai pierdut mințile de Moș Crăciun? Trebuie să plecăm, Crăciunel! Pregătește-l pe Steluță cât mai este timp!

– Nu, nu, nu! Crăciunel lovi cu pumnul în masă. Nu din nou! De data aceasta nu voi petrece Crăciunul ascunzându-mă cu sacul plin în pădure. Nu!

– Dar ce ai vrea să faci? întrebă Emmanuel încet.

– Poate găsim altă stradă mică de care Valentin Florentin nu este interesat, încercă Matilda să-l mângâie, însă Crăciunel doar scutură din cap.

– Rămân aici! exclamă el. Bineînțeles că puteți pleca, dar eu rămân. Basta. Este plăcut aici, iar copiii sunt drăguți și... Crăciunel privi din nou în stradă. Rămân aici!

– Nu vei face aceasta! exclamă Matilda revoltată. Tu ești ultimul Moș Crăciun adevărat, tu...

Din nou bătu cineva la ușă. Matilda puse mâna la gură.

– Ascunde-te, Crăciunel! șopti Emmanuel, trăgându-l pe bărbat spre ușa dulapului. Haide, haide! Lasă-l pe băiat să răspundă.

Ben merse la ușă.

Crăciunel dispăru în atelier. Când și îngerașii se ascunseră pe dulap, Ben deschise ușa. Acesta era el, celălalt Moș Crăciun, stând pe prima scară. La început, îl uimi faptul că Ben răspunsese la ușă, apoi zâmbi părintește. Arăta de parcă ar fi scăpat dintr-o carte cu povești. Burta sa era mare, fața rotundă și prietenoasă, cu gropițe în obraji și cu riduri în jurul ochilor, având un nas mare care acoperea o parte din mustața albă. De ghetele sale negre și strălucitoare

nu se lipise nici un singur fulg de nea. Paltonul său lung și roșu avea nasturi aurii și un guler alb de blană.

– Bună ziua, băiatul meu, zise el cu o voce groasă. Doresc să vorbesc cu Moș Crăciunul fals.

– Aici nu stă nici un Moș Crăciun, răspunse Ben. Care Moș Crăciun fals?

Moș Crăciun cel gras zâmbi, însă ochii săi deveniră reci ca gheața.

– Nu mă minți, dragul meu, spuse el. Nu îl recunoști pe Moș Crăciun cel adevărat când acesta se află în fața ta? Mă aflu în căutarea unui escroc periculos și cred că tu știi unde se află acesta.

Își puse mâna pe umărul copilului. Pe Ben îl trecură căldurile. Deodată apăru Carina la scară. Ben se simți foarte ușurat.

– Îmi dați voie să trec, vă rog? spuse fata, strecurându-se pe lângă burta mare.

Bărbatul o privi enervat.

– A fost și la părinții mei deja, îi șopti Carina lui Ben în ureche. Apoi îl privi cu dușmănie pe Moș Crăciun cel gras. De la ce animal sărman provine asta? întrebă copila, arătând cu degetul către blana paltonului.

– Poftim? întrebă acesta, iar zâmbetul său dulce ca mierea dispăru. Dar în următorul moment reveni la fel de dulce pe buzele sale. Mare, cum era, putea privi cu ușurință în spatele copiilor. Privirea sa curioasă alunecă prin rulota lui Crăciunel. Când nu

reuși să observe nimic, își îndreptă din nou privirea de gheață asupra copiilor.

– Ce îți dorești de Crăciun, băiete? întrebă el.

– Nu știu, răspunse Ben.

– Ah, da! Moș Crăciun cel fals se strâmbă disprețuitor. Îți dorești un calculator nou și extrem de rapid pentru a te juca. Ți-l pot aduce, dacă îmi dai voie să intru scurt în rulotă.

– Nu, zise Ben și dori să închidă ușa, dar Moș Crăciun cel fals își puse-n prag gheata sa strălucitoare.

Din mașina argintie săriră alți trei Moș Crăciuni, alergând spre rulota lui Crăciunel.

Disperați, Ben și Carina încercară să închidă ușa, însă bărbatul lovi cu pumnul în ea. Ceilalți trei urcară scările. Atunci Ben și Carina auziră în spatele lor ușa dulapului deschizându-se.

– Afară cu tine! strigă Crăciunel. Ieși afară, Crăciunescule, și nu te atinge de copii!

– Crăciunescu! șopti Ben.

– Da, Crăciunescu! exclamă acel Moș Crăciun gras.

Apoi el împreună cu cele trei ajutoare ale sale îi împinseră pe copii și pe Crăciunel la o parte, pătrunzând în rulotă. Doi îl apucară pe Crăciunel de guler, cel de-al treilea prinse copiii, iar Crăciunescu închise ușa, lovind-o cu piciorul.

– Dați-i drumul! Roșie în obraji, Matilda coborî de pe dulap. Lăsați-l în pace, hoți afurisiți ce sunteți!

Emmanuel nu era de zărit. Cei doi Moș Crăciuni care îl țineau pe Crăciunel încercară s-o lovească pe îngerașă, dând cu brațul după ea ca după o muscă enervantă.

– Un înger, pfui! mormăi Crăciunescu. Cu siguranță ai și spiriduși, nu-i așa?

Se apropie de ușa dulapului, privind în interior. Ben auzi înjurăturile piticilor. Crăciunescu trânti ușa și o încuie.

– De ăia mă ocup mai târziu, zise el, apropiindu-se de Crăciunel. Dragul meu Nicolas, rosti el cu o voce dulce. Dragul, drăguțul meu Nicolas. Cum ți-ai permis să îmi încalci cuvântul, hm? Pretinzi a fi un Moș Crăciun de ani de zile, fără a fi de fapt unul adevărat, să îți fie rușine! Priviți-l, copilași! Arată cumva un Moș Crăciun astfel? Nu! Mulțumit, își culcă mâna pe burta mare. Așa arată Moș Crăciun cel adevărat!

– Nenorocitule! exclamă Matilda, trăgându-l de barbă.

Crăciunescu nu o băgă în seamă.

– Valentin, tu mereu ai vorbit mult și prost! zise Crăciunel. Nu vreau să îți mai ascult discursurile. Haide să punem punct, bine? Dar înainte de aceasta, lasă-i pe copii să plece.

– O nu, să privească liniștiți ce fac eu cu un Moș Crăciun fals, zise Crăciunescu. Apoi, din partea mea pot pleca acasă... Întinse mâna. Dă-mi, te rog, cheia de la ușa albă, Crăciunel.

Nicolas Crăciunel ridică din umeri și scoase cheia din buzunar. Matilda se așeză oftând pe colțul mesei. Emmanuel încă nu apăruse, nu veni nici măcar când Crăciunescu o încuie pe Matilda în sertar.

– Nemernicule! exclamă Ben și încercă să scape, însă ajutoarele lui Crăciunescu îl țineau strâns.

Carina îl lovi în fluierul piciorului. Acesta zâmbi doar.

– Nu a fost ușor să te găsim, Crăciunel, zise Crăciunescu, apropiindu-se de ușa albă. A fost mai greu la tine decât la ceilalți șase, însă, mai devreme sau mai târziu, vă prind pe toți.

Scoase papucul de pitic din gaura cheii, îl aruncă într-un colț și descuie ușa. Cu zâmbetul pe față, deschise apoi ușa. Copiii încremeniră.

– Puteți păși înăuntruuuu! exclamă Valentin Florentin Crăciunescu. Vântul rece din țara Crăciunului îi răvăși barba. O, am impresia că va fi frig, zise Crăciunescu. Însă nu durează mult.

Burta sa mare se clătină de râs.

Cizmele pierdute

Moș Crăciunii lui Crăciunescu îi împinseră pe Crăciunel și pe copii din rulotă. Toți aterizară în zăpadă.

În țara Crăciunului era întuneric și nu ningea. Cerul era clar și înstelat. Lui Ben și Carinei le era cumplit de frig, dar încercau să ascundă asta.

– Ah, ce noapte minunată! mormăi el. Nu crezi, Crăciunel? știi ce? Te voi transforma în statuie de ciocolată și te voi pune în mijlocul lacului ca avertisment pentru toți Moș Crăciunii falși. Este bine așa?

Râse puternic, împingându-l pe Crăciunel. Se auzi zăngănit în rulotă.

– Observ că piticii aceștia tonți nu mai au răbdare până mă duc și la ei, hm? Nu, Crăciunel, mai întâi este rândul tău! Crăciunescu le făcu semn Moș Crăciunilor săi. Haideți, doborâți-l! mormăi el. Doborâți-l și luați-i cizmele.

– Nu! strigă Ben zbătându-se. Nu!

Atunci se întâmplă. Steluță făcu un salt grozav, ieșind din rulotă. Pe coarnele sale stăteau Emmanuel și numeroși pitici.

– Țineți animalul! exclamă Crăciunescu, însă în acel moment renul îl lovi.

Țipând, se prăbuși în omăt. Ajutoarele sale scăpară, de spaimă, deținuții.

– Aici, Crăciunel! exclamă Emmanuel, iar cel strigat se așeză iute pe spatele renului.

– Cizmele! strigă Ben.

Carina înțelese iute. Împreună, se aruncară asupra lui Crăciunescu care încă se mai afla întins în zăpadă, dând din brațe. Ben îl cuprinse de gheata stângă, iar Carina de cea dreaptă, trăgând de ele în același timp.

– Cizmele mele! strigă Crăciunescu. Cizmele mele! Prindeți-i pe obraznicii aceștia! Acum!

Moș Crăciunii săi se grăbiră spre copiii.

– Aruncă! strigă Ben spre Carina.

Cizmele lui Crăciunescu zburară prin aer, Crăciunescu le prinse, Steluță țâșni spre cer.

– Crăciunescule! strigă Crăciunel și scutură cizmele. Crăciunescule, mai ai 24 de secunde!

– Nu! exclamă Valentin Florentin Crăciunescu. Te prind eu. Te prind, Crăciunel! Se îndreptă iute și alergă cu șosetele roșii prin zăpadă. Dă-mi cizmele tale! Îi comandă el primului dintre Moș Crăciunii săi. Haide, repede!

Însă acesta se îndepărtă. Alergă cât îl țineau picioarele pe Lacul Crăciunului. Ceilalți doi se priviră și dispărură în același mod.

– Spărgători de nuci! Prindeți-i! exclamă Crăciunescu disperat.

Spărgătorii de nuci! De aceștia uitase Ben. Uriașii de lemn parcurgeau lacul cu pași greoi. Erau cinci.

– O, nu! șopti Carina, luându-l pe Ben de mână.

– Aduceți-mi cizmele! exclamă Crăciunescu. Cizmele, uriași fără minte!

Însă Crăciunel sări cu Steluță pe lângă un spărgător de nuci, râzând în hohote.

– Spărgătorii tăi de nuci nu te vor ajuta, Crăciunescule! Pentru că acum ți-au mai rămas doar zece secunde!

– Nouă! exclamă Carina, nimerindu-l pe Crăciunescu cu un bulgăre de zăpadă.

– Opt! strigă Ben.

Bulgărele său se blocă exact între dinții unui spărgător de nuci.

– Șapte! țipă Carina.

Crăciunescu țopăia de pe o șosetă pe cealaltă, încercând să îi prindă pe copii. Însă nu era prea rapid din pricina burții, iar copiii îi scăpau de fiecare dată.

– Șase, cinci, patru! exclamă Crăciunel și le trecu prin fața nasului spărgătorilor de nuci care se dezechilibraseră. Moș Crăciunii lui Crăciunescu alergară printre uriașii împleticiți, dispărând pentru totdeauna în întuneric.

– Trei! strigă Crăciunel.

– Nenorocit răutăcios! răsună glasul furios al lui Crăciunescu. Dă-mi – cizmele – înapoi!

Asemenea unui nebun, sări în aer pentru a apuca renul de copite. Însă căzu ca un sac greu în zăpadă.

– Doi!

Carina și Ben nu mai simțeau aproape deloc gerul cumplit. Aveau loc doar pentru Crăciunescu.

– Unu! zise Crăciunel, aterizând cu Steluță în zăpadă. Zero!

– Spărgători de nuci! strigă Valentin Florentin Crăciunescu, ridică pumnii și... Încremeni. Un praf îi acoperi paltonul, barba, șosetele roșii. Apoi deveni maro, asemenea unei ciocolate delicioase, de la cizme până la scufie.

Spărgătorii de nuci mai făcură un pas, mișcând membrele scârțâitoare de lemn, se întoarseră în jurul propriei axe și se prăbușiră în zăpadă. Capetele lor de lemn aterizară la doar câțiva pași de copii.

Crăciunel coborî de pe spatele renului și se apropie încet de Valentin Florentin Crăciunescu. Cu aripi tremurânde și un nas degerat, îl urmă îngerașul Emmanuel. Crăciunel lăsă cizmele lui Crăciunescu lângă el în zăpadă.

– Chiar e din ciocolată? șopti Carina și se apropie înfricoșată.

Crăciunel îi făcu cu ochiul.

– Vrei să guști?

El lovi burta mare. Sună de parcă ar fi fost goală ca la Moș Crăciunii de ciocolată. Carina se cutremură.

– Îngrozitor!

– Capul său oricum a fost mereu gol! exclamă Barbă-Murdară.

Piticii încă mai stăteau pe coarnele lui Steluță, bălăbănindu-și picioarele.

– Adevărat! mormăi Crăciunel.

Gânditor, privi fața supărată a lui Crăciunescu.

– Nu arată cu mult mai prietenos decât înainte, observă Emmanuel, ciupindu-l pe Crăciunescu de nasul de ciocolată.

– Adio, Crăciunescule, hoț bătrân! zise Crăciunel.

Apoi luă copiii în brațe și se întoarse cu aceștia în rulotă. Steluță îi urmă.

Deja de afară auziră glasul Matildei:

– Heeeei, scoateți-mă de aici! Scoate-mă de aici, nenorocit gras!

Ben păși primul în rulotă și o eliberă din sertar.

– Unde este Crăciunel?! exclamă aceasta îngrijorată.

– Aici, Matilda!

Crăciunel îi zâmbi, întinzându-i brațul.

– O, nu ai pățit nimic! strigă îngerașa și se așeză ușurată. Ce bucurie! Dar... Cu o privire căutătoare se uită în jurul ei. Unde este Crăciunescu?

– Ciocolată! explică Barbă-Grea.

– Poftim? Cum ați reușit asta?

Matilda aproape se răsturnă de uimire de pe brațul lui Crăciunel.

– Oh! Crăciunel îl împinse pe Steluță scurt, privi pentru ultima oară spre Crăciunescu și spărgătorii săi de nuci, închizând apoi ușa albă. Pentru aceasta trebuie să îi mulțumim cuiva!

– Cui?

– Dragului nostru Emmanuel.

Rămasă fără cuvinte, Matilda se întoarse spre Emmanuel.

– Da, acum ești uimită, nu-i așa? întrebă Barbă-Roșie. El a așteptat până când Crăciunescu a ieșit cu voi afară, apoi – hup – a descuiat ușa și ne-a chemat.

– Pe voi și pe Steluță, adăugă Crăciunel.

– Da, da, și pe acela, mormăi Barbă-Lată și strănută. Vai, ce frig era acolo!

– Știți ceva? Crăciunel bătu din palme. Avem ce sărbători! Matilda, pune pe masă cei mai buni biscuiți ai tăi, iar tu, Barbă-de-Aur, adu-ne din atelier un vas cu băutură de spiriduși.

– Crăciunel! Ben de-abia avu curajul să rostească întrebarea, dar trebuia să știe. Crăciunel, acum mai ești nevoit să pleci? Înainte de Ajun?

Crăciunel se scărpină în spatele urechii, privind apoi spre îngerași și pitici.

– Nu aș ști de ce, răspunse el. Cunoașteți voi vreun motiv?

– Încetează cu glumele proaste! îl atenționă Matilda. Bineînțeles că vom rămâne aici!

Auzind această veste, și Ben simți bucuria sărbătorii.

Unde este atmosfera de Crăciun?

Piciorul tatălui lui Ben fu pus în ghips, acesta agățând, de supărare, biletele de avion de perete. Nu-l înveseli puțin decât nota bună obținută de Ben la matematică și promisiunea băiatului de a obține și la următoarea lucrare o notă la fel de bună. Desigur, tatăl nu bănuia că fiul său progresase la matematică datorită lui Moș Crăciun și a unor pariuri cu urmări. Ben nu povesti nimic despre călăritul pe spatele lui Mike din pauza mare.

– Moș Crăciun trăiește! exclamase Mike cu jumătate de gură.

Tatăl lui Ben ar fi clătinat tăcut din cap dacă ar fi știut despre un asemenea comportament. Însă lui Ben îi făcuse mare plăcere.

Deoarece atmosfera din casă era neplăcută, Ben se plimbă cu Rex și Carina înainte de Ajun, motivul principal reprezentându-l Rex, desigur, însă un pic și Carina. Făcură un șir întreg de oameni de zăpadă, se dădură cu sania și cumpărară daruri. Împreună cu Carina chiar și căutatul cadourilor i se păru distractiv!

Willi, cu care Ben își petrecea de obicei timpul, se simți foarte jignit, motiv pentru care cei doi îl luară de câteva ori cu ei. Însă el stătu îmbufnat tot timpul, aruncându-i Carinei priviri dușmănoase.

Din păcate, Crăciunel le interzisese să intre în rulotă în aceste două zile nesfârșit de lungi.

– Ne vedem în seara de Ajun, zisese el, îi împinsese pe copii prietenos, însă ferm către ușă și agățase un afiș de aceasta: „A nu deranja în nici un caz".

Geamul rulotei era acum acoperit de o perdea cu conuri de brad desenate, pe acoperiș luceau câțiva licurici asemenea unor stele căzute din cer, iar fumul care ieșea pe horn strălucea ca pulberea argintie. În jurul rulotei mirosea atât de tare a turtă dulce și a prăjitură tocmai scoasă din cuptor, încât lumea se oprea pentru a adulmeca.

Ben stătu seara ore întregi la geamul bucătăriei, privind în stradă și imaginându-și ce se petrecea în spatele ferestrei luminate a rulotei lui Crăciunel.

La el acasă nu mirosea a Crăciun, ci a detergenți. De când aflase mama sa că nu vor pleca de Crăciun pe o insulă însorită, nu mai contenea cu curățenia. Ben șterpeli crenguțe de brad de la vecini, lăsându-le prin toată casa, însă fără mare folos. Încă mirosea ca în raionul cu săpun al unui magazin oarecare. De-abia pe data de 23 decembrie mama cumpără un brad de Crăciun. Ben își dori unul cu ghiveci pentru a-l planta în grădină după sărbători. Însă mama achiziționă un brad micuț, care semăna cu unul de plastic, potrivindu-se perfect cu suportul pentru brazi al bunicii.

De Crăciun avură parte de o zi superbă. Începu să ningă dinaainte de răsăritul soarelui. Când Ben intră în bucătărie pentru a lua micul dejun, mama sa tocmai aprindea câteva lumânări, iar pe fiecare farfurie se afla o steluță din ciocolată.

– Crăciun fericit, Ben! zise ea.

Chiar și tatăl său zâmbi scurt, având o fundiță roșie legată de ghips. De la radio se auziră colinde.

– Ce părere aveți? Mama servi o felie de pâine. Ne uităm la cadouri pe la patru? După ce am mâncat?

Ben încreți fruntea.

– Patru este prea devreme.

– De ce? întrebă tatăl său. De obicei ești atât de nerăbdător!

Ben privi rușinat în farfuria sa.

– Este prea devreme pentru Moș Crăciun.

– Ah da, am și uitat de el! Tatăl său se juca cu lingura pe marginea mesei; nu era de bine. Ben, consider că ar trebui să încetezi cu joaca asta prostească. Știu că este un Crăciun grozav, însă cu copilăriile tale nu rezolvi nimic.

Ben nu răspunse. Se jucă prin mâncare și își mușcă buzele.

– Ah, haideți! interveni mama. E Crăciunul, deci nu vă mai certați, bine?

– Nu ne certăm deloc, răspunse tatăl. Însă doresc să știu de ce vorbește neîncetat despre Moș Crăciun.

Cineva sună la ușă.

– Mă duc eu, zise Ben.

La ușă era Carina cu fulgi în păr. Rex îl împunse prietenos cu botul în genunchi.

– Crăciun fericit! zise Carina, întinzându-i cu zâmbetul pe buze lui Ben un cadou. Îl poți despacheta imediat.

– Mulțumesc!

Ben îl mângâie pe Rex pe cap. Se simțea foarte stânjenit neavând nici un cadou pentru ea.

– Nu dorești să o chemi pe prietena ta în casă? întrebă mama băiatului.

– Mulțumesc, dar va trebui să plec îndată, răspunse Carina. Trebuie să o aștept pe mătușa mea la gară.

– Ce drăguț! Păi atunci, Crăciun fericit! spuse mama lui Ben, plecând înapoi în bucătărie.

– Din păcate, nu e deloc drăguță matușa mea! șopti Carina. Când crezi că vine?

Ben ridică din umeri.

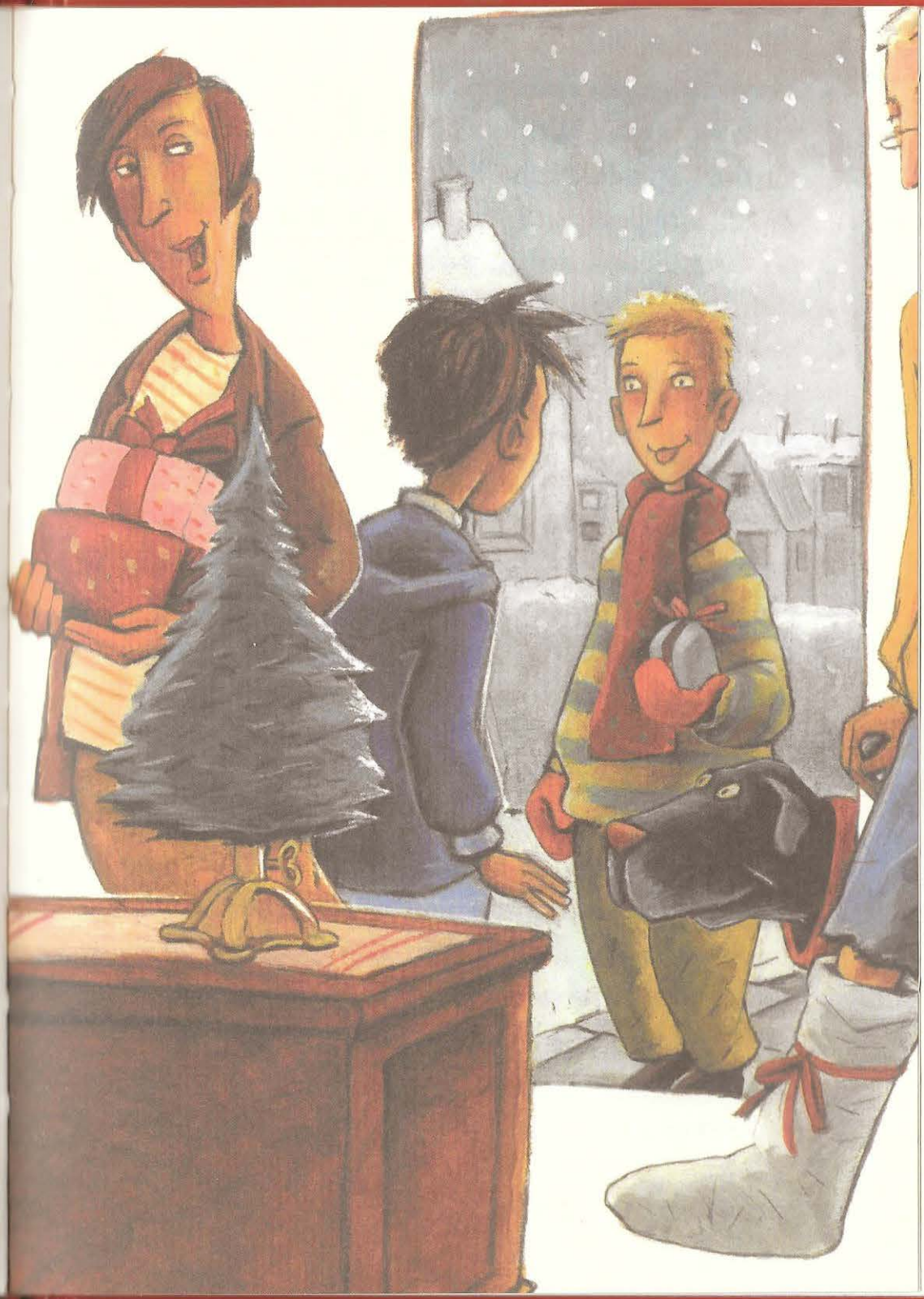

– Când se întunecă.

– O, oftă Carina. Mai durează mult, nu-i așa? Haide, despachetează. Trebuie să plec.

Neîndemânaticul Ben desfăcu funda. Când rupse hârtia, câteva bucățele de marțipan și un ren de pluș căzură pe jos. Carina îi atârnase un clopoțel de coarne.

– Ca amintire, îi șopti fata lui Ben.

– Mulțumesc, mormăi Ben. Adică...

– E în ordine, zise Carina. Pe curând, bine? Și să ai parte de un Crăciun fericit!

– Crăciun fericit!

Ben o privi când aceasta plecă. Ochii săi se opriră la rulota lui Crăciunel.

Nimic nu mișca în preajmă. Doar fumul argintiu urca spre cer.

„E groaznic să aștepți", se gândi Ben, tresărind când mama sa îl bătu pe spate.

– Unde îți zboară gândul? E drăguță fata. Dar acum închide ușa, se face frig. Femeia îl mângâie pe cap, trăgându-l în sufragerie. Haide, să împodobim bradul!

Ben nu era așa încântat de bradul acela mic și ciudat, însă cu fiecare glob pe care îl agăța de crenguțele țepoase, se simțea tot mai bine. Mama sa mereu comenta când împodobeau bradul împreună. „Nu, aici ai pus prea multe!" său: „Globul îl agăți mai bine acolo, dragul meu", spunea neîncetat. Însă astăzi nu zise nimic. Doar când Ben lăsă Moș Crăciunul gras care arăta întocmai ca Valentin Crăciunescu în cutie, ea protestă:

– Dar pe acela îl punem mereu în vârf. De ce nu îți mai place?

– Acela, acela... Ben puse în vârf un îngeraș micuț de lemn. Acela nu pare real.

– Nu pare real? Mama sa scoase Moș Crăciunul din cutie și i-l arătă lui Ben. Dar cum ar trebui să arate un Moș Crăciun?

– Păi, diferit, răspunse Ben.

Mama sa clătină din cap.

– Ben, câteodată chiar te porți straniu, mormăi ea, iar Valentin Crăciunescu aterizează din nou în cutie.

Când bradul fu gata împodobit, mama își îmbrățișă băiatul.

– Frumos, zise ea. Vei vedea, va fi un Crăciun minunat, chiar și fără Moș Crăciun!

Tata intră șchiopătând, rezemat într-un baston. Cârja pe care i-o dăduse medicul se afla în dulap. Tatăl nu dorea să o folosească.

– Foarte încărcat, constată el când observă bradul gata împodobit, mama aruncându-i o privire amenințătoare.

– Cât este ceasul? întrebă ea.

– Doisprezece.

– Oh, deja atât de târziu? Trebuia să încep de mult cu gătitul!

Într-o clipă, ea dispăru în bucătărie.

De Crăciun mama lui Ben mereu gătea „ceva original". Tatălui îi plăcea aceasta foarte mult, lui Ben nu. Ben nu agrea ideile stranii, lui nu îi plăcea când mama petrecea întreaga seară în bucătărie, el fiind nevoit să își petreacă timpul singur cu tata, deoarece această activitate putea deveni destul de obositoare. De aceea, Ben își petrecea de obicei ziua la Willi, însă acum prietenul lui era încă supărat din cauza Carinei.

Tatăl lui se așeză, oftând.

– Ce spui de un mic joc? întrebă bărbatul.

Ben se temuse de această întrebare. Tatălui său îi plăceau jocurile, însă doar anumite jocuri, și anume acelea cu cărțile pe care sunt notate întrebări. Jocuri de cultură generală, așa le numea bărbatul, luându-le în serios. De fiecare dată își umezea buzele

înainte de a îi pune lui Ben întrebarea. Iar dacă acesta nu știa răspunsul, urma un discurs interminabil.

Nu. Ben nu dorea să se joace acum.

– Mai trebuie să împachetez cadouri, zise el.

– Ah, pe acelea nu le aduce Moș Crăciun? întrebă tatăl său. Păi, da, atunci dă-mi telecomanda, te rog! Poate găsesc în mod excepțional ceva interesant de văzut.

Mda, tot era mai bine decât să-și petreacă vacanța în Mallorca, se gândi Ben și plecă în camera sa. Băiatul se așeză la biroul din fața ferestrei și împachetă revista despre mașini pentru tatăl său și cartea de bucate pentru mama sa, privind la fulgii plutitori în aer. „Oh, Crăciunel, se gândi băiatul, Crăciunel, tu când vii?"

Copilul scoase cadoul Carinei din buzunar. Marțipanul se strivise, însă era la fel de gustos. Iar renul semăna puțin cu Steluță. Ben îl așeză pe crenguțele de brad lăsate de mama sa pe birou. Apoi privi din nou afară la grădina acoperită cu zăpadă și acoperișurile albe. Din bucătărie răsunau colinde și se auzea zăngănitul oalelor.

„Nu este cel mai groaznic Crăciun, gândi el, dar ar putea deveni puțin mai plăcut."

Moș Crăciun

Se întunecă, iar Crăciunel nu apăru. Serviră trei feluri de mâncare pregătită special pentru sărbători, iar Crăciunel tot nu veni. Începură să împartă cadourile, iar Crăciunel tot nu era de zărit.

– Îți plac cadourile? întrebă mama lui Ben, sărutându-l pe băiat.

Tatăl fredona un colind, răsfoind revista primită.

– Da, sunt minunate. Ben se juca pe covor cu mașinuțele primite. Nu părea prea entuziasmat. Una după alta, acestea dispăreau sub canapea.

– În ciuda faptului că nu le-a adus Moș Crăciun personal? întrebă tatăl râzând.

Ben l-ar fi lovit cu cel mai mare drag peste piciorul în ghips.

– Pari trist, remarcă mama, privindu-l îngrijorată. Să facem o plimbare prin zăpadă? Ce părere ai?

Ben clătină capul, întorcându-i spatele. Poate venea totuși Crăciunel. Trebuia să vină. Altfel ar fi fost totul degeaba, spărgătorii de nuci, Crăciunescu, totul degeaba.

Mama lui Ben se ridică în picioare pentru a arunca hârtiile cu care fuseseră împachetate cadourile. Mereu începea să facă ordine după ce fiecare își primea cadourile. În acel moment cineva bătu la ușă.

– Deschid eu! exclamă Ben, se împiedică de cadourile primite și alergă spre ușă. De emoție de-abia reuși să deschidă ușa.

– Crăciun fericit, băiatul meu, exclamă Crăciunel, scuturând clopoțelul pe care îl avea în mână și se aplecă atât de tare, încât atinse prețul cu barba.

Ben zâmbi. Era atât de fericit!

– Mă primești înăuntru? întrebă Crăciunel, făcându-i cu ochiul.

Nici măcar unui Moș Crăciun nu-i place să stea în ninsoare.

– O, da, bineînțeles.

Ben îi făcu loc lui Crăciunel, acesta pășind înăuntru. Arăta grozav, pur și simplu grozav, cu barba sa din vată și cu scufia roșie trasă peste părul închis la culoare. Își curățase chiar și cizmele. Paltonul său avea doar o găurică minusculă la cotul drept și era acoperit aproape în întregime de licurici. Sacul mare de pe spatele lui Crăciunel părea destul de gol.

– Cei mai drăguți copilași îi las mereu la urmă.

Crăciunel intră în sufragerie, înclinându-se scurt în fața părinților băiatului.

– Vă doresc o seară minunată, un Crăciun fericit și felicitări pentru fiul dumneavoastră care este foarte prietenos.

– Crăciun fericit! exclamă mama foarte surprinsă.

Tatăl tăcu mâlc. Se uita uimit ca și cum tocmai l-ar fi văzut pe Moș Crăciun intrând pe horn.

Nicolas Crăciunel își trânti sacul jos, lăsă clopoțelul din mână și privi camera, încrețind fruntea. În final merse la radio și îl opri. Muzica răsunătoare dispăru asemenea unui miros neplăcut. Crăciunel își atinse buzele cu degetul și băgă mâna în buzunar. Când mâna sa apăru din nou, în palmă stătea Emmanuel, ținând o lăută. Îngerașul zbură pe o crenguță a bradului și începu să cânte o melodie minunată.

– Ben, poți stinge puțin luminile?

Crăciunel desfăcu funda roșie cu care era legat sacul său.

Ben stinse luminile. Se făcu întuneric. Doar Crăciunel strălucea. Moș Crăciun bătu din palme, iar licuricii se împrăștiară în toată încăperea. Cântecul lui Emmanuel răsuna puternic, dar plăcut.

– Așa! zise Crăciunel și își trecu degetele prin barbă. Da, acum se simte atmosfera de Crăciun. E timpul să împărțim cadourile! El zâmbi misterios și privi în sacul său. Matilda, adu-mi cadourile, te rog! Mai întâi pentru părinți, vor primi și ei ceva de data aceasta.

Matilda zbură din sac, făcu o tumbă în aer și se apropie de părinții încremeniți. În fiecare mână avea câte un pachețel minuscul, bine legat cu o panglică de care atârnau clopoței.

– Crăciun fericit! ciripi aceasta, lăsându-le adulților cadourile.

Părinții lui Ben se uitau uimiți la darurile primite. Deodată erau ca niște copii, așa cum fuseseră cu mulți ani în urmă.

– Îngeraș! șopti mama lui Ben.

Ușor atinse pachetul minuscul, fundița și clopoțeii.

Tatăl lui Ben își ascunse cadoul în palmă de parcă i-ar fi fost frică să nu i se ia înapoi.

– Să trecem acum la personajul principal! exclamă Crăciunel. Să trecem la Ben, spaima spărgătorilor de nuci, dușmanul tuturor Moș Crăciunilor răi!

Matilda coborî din nou în sac și reveni cu două pachete.

– Crăciun fericit, Ben! exclamă aceasta. Apoi zbură foarte aproape de urechea băiatului, șoptind: Să vii la miezul nopții la rulotă. Vrem să ne luăm la revedere!

Ben încuviință din cap.

– Crăciun fericit! zise el și luă cadourile din mâinile micuțe de înger. Emmanuel mai cântă câteva note, apoi zbură înapoi pe umărul lui Crăciunel.

Matilda coborî lângă el.

– Vă dorim în continuare sărbători fericite! zise Crăciunel, atingând apoi fiecare dintre pachetele dăruite. Încet, foarte încet începură a crește.

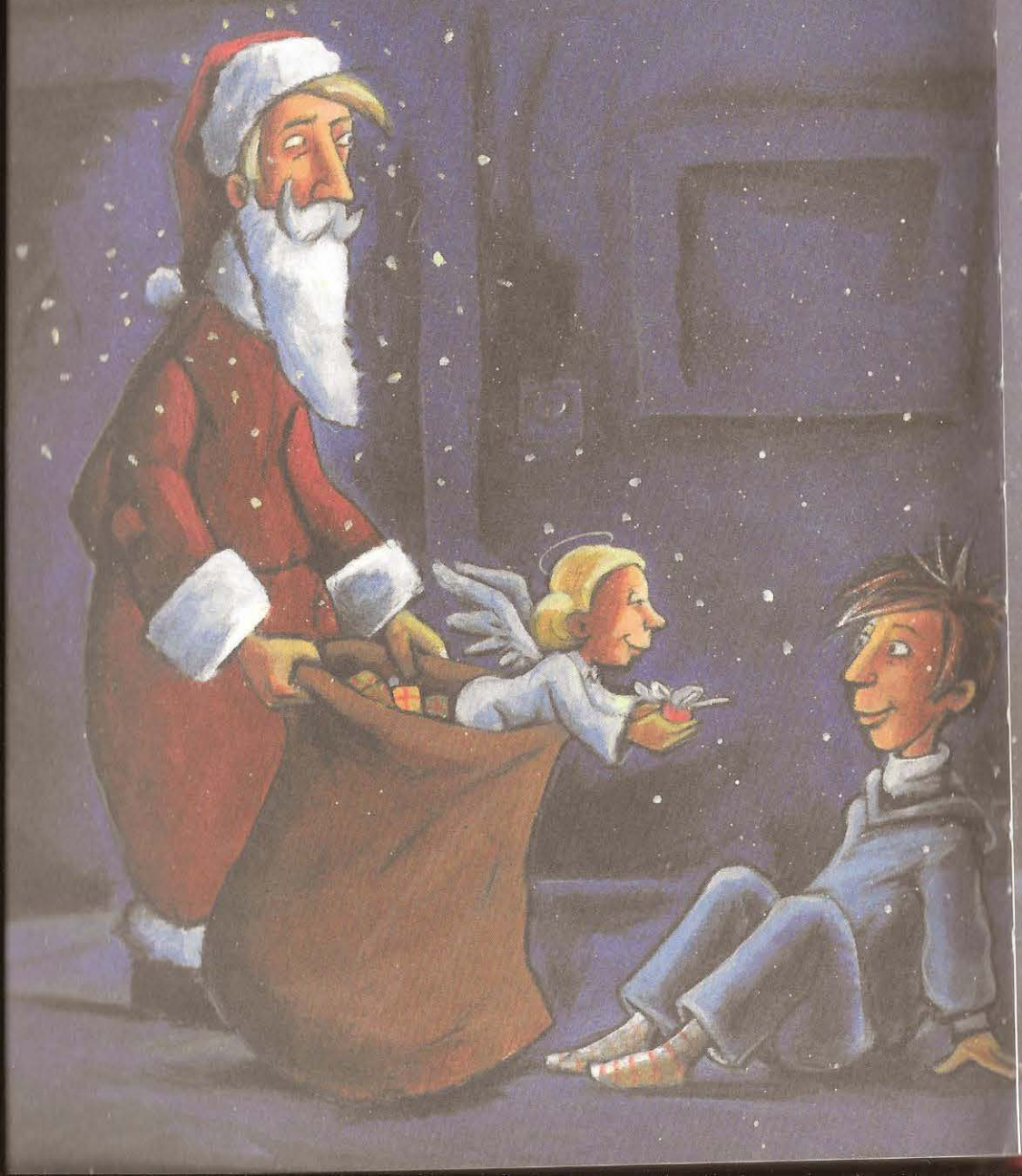

Crăciunel se retrase zâmbind, își legă sacul și îl ridică din nou. Apoi se apropie de ușă. Doar când ajunse în hol, bătu din palme, iar licuricii se strânseră pe paltonul său. Atunci ieși pe ușă și dispăru în întunericul nopții. Ușa se închise, iar Ben și părinții săi rămaseră în întuneric. Mama lui Ben fu prima care făcu o mișcare. Se îndreptă către bucătărie, se întoarse cu două lumânări înapoi și le așeză lângă brad.

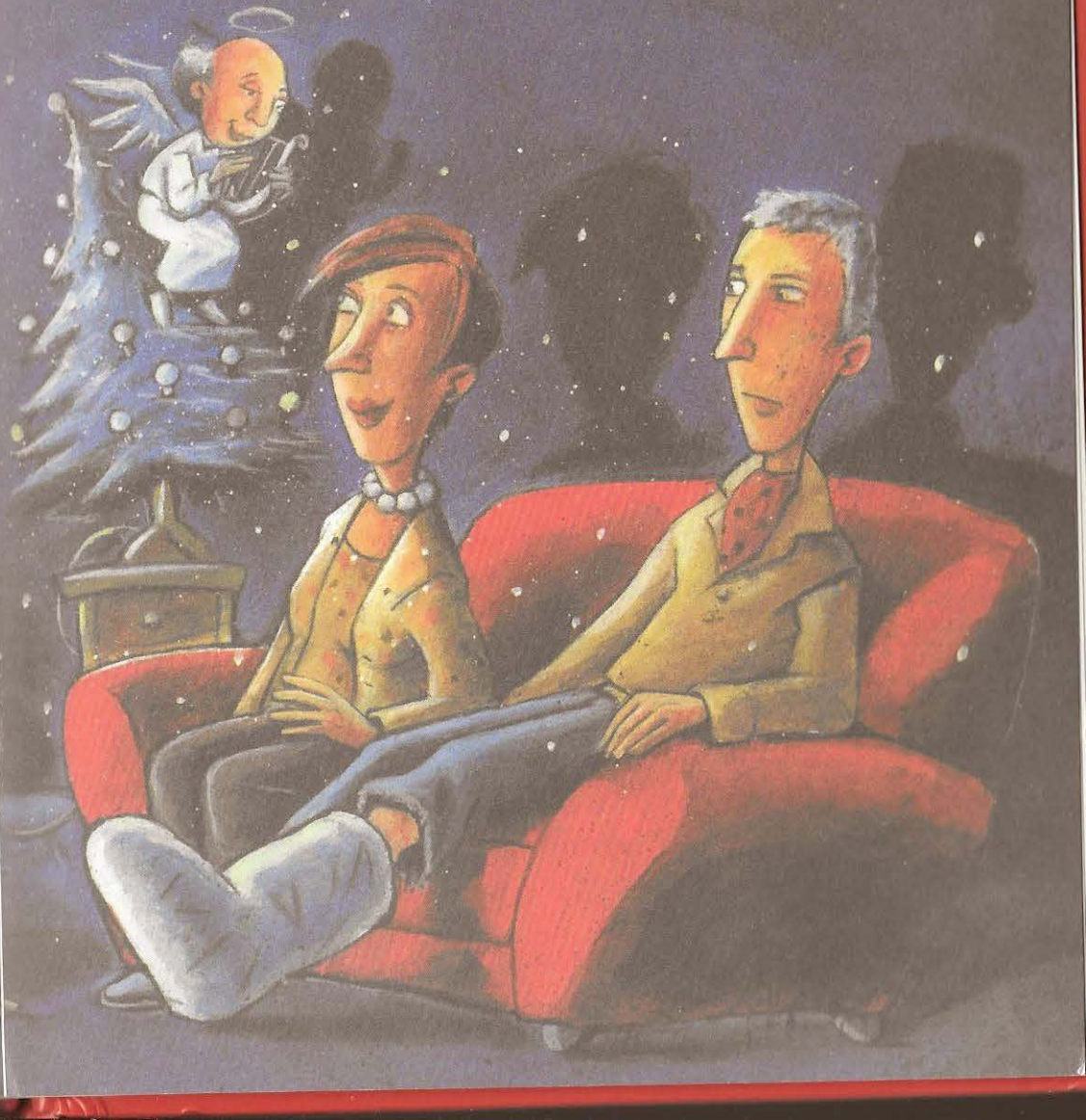

– Crăciun fericit! spuse femeia, sărutându-și soțul și fiul. Cine despachetează primul?

– Tu, zise Ben.

Zâmbind, se așeză pe fotoliu și rupse hârtia. Ținea în mână un ceas micuț cu doi îngerași asemănători Matildei și lui Emmanuel. Când răsuci rotița, răsună cântecelul pe care îl cântase Emmanuel. Ascultară încântați.

– Acum este rândul meu! zise tatăl apoi.

– Desigur, răspunse Ben și zâmbi.

Tatăl său rupse și el hârtia de pe cadou. Trei obiecte apărură: o pereche de ochelari roz, o carte intitulată O MIE DE ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS și o sanie micuță de care atârna un afiș indescifrabil.

Tatăl lui Ben își puse ochelarii roz pe nas și privi în jurul său.

– Ce vezi? întrebă Ben.

– Rămâne secret, răspunse tatăl. Secretul meu și al lui Moș Crăciun. Se uită la plăcuța agățată de sanie. Aha, acum pot descifra ce scrie! DE PUS AFARĂ. CREȘTE CÂND NINGE. S-a făcut!

Tatăl lui Ben își luă bastonul, băgă cartea primită în buzunar și șchiopătă cu sania până afară.

– Sper că va crește repede! exclamă bărbatul. Și sper că Ben mă va plimba!

– Desigur! răspunse Ben.

Mama sa încă se minuna de cadoul primit.

– E rândul meu! strigă Ben.

– Ah, da, îmi pare rău, bineînțeles! zise mama.

– Haide, sunt curios.

Tatăl său se întoarse și se trânti pe covor, răsuflând greu.

– Haide, Ben.

Ochelarii roz îi avea încă pe nas.

Ben desfăcu mai întâi fundița pachetului mai mic. Clopoțelul de la capătul panglicii scoase un clinchet când înlătură hârtia de împachetat, descoperind o cutie acoperită cu steluțe. Ben deschise capacul cu atenție. Găsi un fluieraș și un spiriduș din lemn de mărimea piticilor lui Crăciunel.

– Ce semnifică figurina aceasta urâtă? întrebă tatăl.

– Acesta este un spiriduș, explică Ben, suflând în fluier. Deja la întâiul ton spiridușul se mișcă, scuturâ încheieturile și se strâmbă. Apoi începu să țopăie și să facă tumbe.

Ben luă fluierul de la gură și zâmbi. Spiridușul încremeni pe loc. Tatăl lui Ben îl atinse.

– Haide, fă-l să mai danseze!

– Nu, acum deschide și celălalt cadou, zise mama lui Ben.

– Ah, da.

Ben întoarse pachetul lunguiet pe toate părțile, apoi îl despachetă. Primise în dar un spărgător de nuci care semăna perfect cu cei ai lui Crăciunescu.

– Pare foarte morocănos! observă mama.

Ben zâmbi. Tatăl său se ridică din nou.

– Mă duc să îmi verific sania. Veniți și voi?

Toți trei se îmbrăcară. Încă ningea.

– Iuhuu! exclamă tatăl. Priviți!

Sania era deja mare cât o cărămidă.

– Dacă ninge toată noaptea, până mâine-dimineață crește de tot.

– Ben, dragul meu, zise mama, nu știu de unde l-ai scos pe acest Moș Crăciun. Dar a fost cel mai minunat pe care ți-l poți închipui!

Ben ridică din umeri.

– Deoarece este cel adevărat, mamă, zise el. De fapt, a căzut din cer.

La revedere, Crăciunel!

Cu zece minute înainte de miezul nopții, Crăciunel se așeză pe scara rulotei sale, privind de-a lungul drumului înzăpezit. Totul era gata de plecare. Steluță aștepta pregătit în fața rulotei, la marginea străzii, foșnind ușor. Sacul care conținuse cadourile stătea la loc în dulap, iar spiridușii sforăiau de mult în sertarul lor, în vreme ce Matilda și Emmanuel dormeau sub gluga caldă a lui Crăciunel. Tânărului nu-i mai rămăsese decât să-și ia la revedere de la copii.

Crăciunel oftă, privind către cer. Vremea era prielnică plecării, nu mai ningea, iar pe cerul întunecat luceau luna și stelele.

O portiță scârțâi, iar Ben alergă peste stradă. Carina și Rex apărură pe trotuar. Răsuflarea copiilor forma rotocoale de aburi, care se zăreau în noapte. Amândoi se așezară lângă Crăciunel pe scară.

– Ei, copiii, ați fost mulțumiți de Nicolas Crăciunel? întrebă el.

– A fost minunat! exclamă Carina, sărutându-l cu drag.

– Hei, cine pupă aici? întrebă Matilda, scoțând somnoroasă capul din gluga lui Crăciunel.

– Iar anul viitor? întrebă Ben. Adică, vei veni și anul viitor?

Crăciunel ridică din umeri.

– Poate. Cred că voi căuta mai întâi câțiva urmași. Acum, când Crăciunescu a fost transformat în ciocolată, poate voi găsi mai ușor câțiva Moș Crăciuni adevărați. Nu pot face toată treaba singur!

– Te rog, vino din nou! zise Carina.

Crăciunel îi făcu cu ochiul.

– În regulă. Promit!

Căscă și Emmanuel se rostogoli sforăind din gluga sa. Crăciunel îl prinse chiar la timp.

– Scuze! mormăi Emmanuel, continuându-și somnul în palma lui.

– După cum puteți observa, cu toții suntem foarte obosiți, explică Crăciunel, băgând îngerașul într-un buzunar al paltonului.

Matilda zbură pe umărul său și se frecă la ochi.

– A venit timpul să ne îndreptăm spre un nor micuț și liniștit! zise ea. Am nevoie de cel puțin patru săptămâni de somn.

– Îngerașii, Moș Crăciunii și spiridușii recuperează mereu somnul după munca depusă de Crăciun, le explică Crăciunel copiilor. Privi către cer și se ridică în picioare. Este timpul să plecăm. Aveți grijă de voi! Crăciun fericit vă doresc!

Ben și Carina se sculară de pe scăriță, iar Crăciunel îi strânse la piept.

– Îmi va fi dor de voi! șopti el. Ați salvat ultimul Moș Crăciun. Cine știe, poate Crăciunul va deveni din nou ceva frumos! Nu ați vrea să deveniți în câțiva ani ajutoarele lui Moș Crăciun?

– Va trebui să îmi lipesc o barbă artificială pe față? întrebă Carina.

Crăciunel râse și verifică hățul lui Steluță.

– Cred că da. Știi, și eu am vrut să renunț la această barbă ridicolă. Gâdilă îngrozitor. Însă un Moș Crăciun fără barbă? Nu, aceasta i-ar deruta pe oameni!

Stătură unul lângă celălalt în fața rulotei.

– Atunci ne vedem la anul! Nicolas Crăciunel urcă treptele. Ne vom vedea când zilele vor fi scurte ca șosetele, iar nopțile lungi ca mânecile.

– Pe curând! exclamă Matilda, ștergându-și câteva lacrimi de pe obraz.

– La revedere! exclamă Ben.

– Nu uita de promisiunea făcută! strigă Carina.

Crăciunel le făcu cu mâna și urcă în vehicul. Rulota alunecă pe strada pustie, ridicându-se la cer.

Parcă purtată de două mâini invizibile, rulota zbură deasupra copacilor și a acoperișurilor albe, tot mai sus, tot mai sus, până dispăru printre stele.

– Pe anul viitor! șopti Carina.

Rex lătră la lună. Iar Ben știu că va aștepta un an întreg doar sosirea lui Moș Crăciun.

SECȚIA PENTRU COPII

Editura RAO
vă oferă

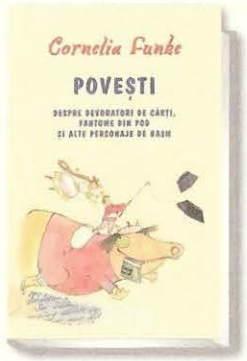

Această neobișnuită carte de povești face să bată mai tare inima cititorilor săi. Cu arta ei de povestitoare, autoarea își conduce publicul într-o tainică lume de basm, din care fac parte un devorator și povestitor de cărți, un monstru de frigider mâncăcios și multe alte personaje, care trec prin aventuri extraodinare, spre încântarea atât a cititorilor, cât și a ascultătorilor.